

บุษราคัม

เม้งซีสือ (梦溪石) เขียน

Bou Ptrn แปล

ซานทูป (山魂) ภาพ

พินสารท 4 (ฉบับปรับปรุงเนื้อหา)

เมิ่งซีซือ เบี่ยน Bou Pitrn IIJa

《千秋》Vol.04

Original story and characters created and copyright © Author: 梦溪石 Meng Xi Shi

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai translation copyright © Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

Illustrations by 山魂

Illustrations granted under license granted by JiaFei Cultural & Creative Co., Ltd.

Thai edition arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2759-2

ภาพประกอบ 山魂

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์บุ๊ก (โมเดิร์นวิชั่น แอ็ดดูชั่น จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

'พันสารถ' ล่วงเลย เรื่องราวมากมายผ่านผ่าน นำมาซึ่งการเติบโตของผู้คน
เส้นเขียวที่เคยรู้เพียงสาจนต้องตกลงสู่จุดต่ำสุดอย่างเลี่ยงไม่ได้บัดนี้กลับกลายเป็นคนสายตากว้างไกล มองความเป็นไปของโลกใบนี้ได้ชัดเจนอย่างยิ่ง เพราะเหตุการณ์และผู้คนที่ผ่านเข้ามาในชีวิตคือบทเรียนที่อาจารย์ก็ไม่อาจสั่งสอน มีแต่การเผชิญหน้าด้วยตนเองเท่านั้นที่จะทำให้คนคนหนึ่งก้าวไปสู่จุดที่ดีกว่าเดิมได้

นอกจากนี้แล้วเส้นเขียวยังได้พบเจอกับอีกหนึ่งความรู้สึกที่เขาไม่ค่อยคุ้นเคยอีกด้วย นับตั้งแต่เขียนอุทิศซ่อนเขาเอาไว้หลังพระพุทธรูปในวัดหลังถ้ำแห่งนั้น เส้นเขียวก็พบว่าความรู้สึกนึกคิดที่เขามีต่อประมุขเขียนผู้เห็นแก่ตัวคนนั้นค่อยๆ เปลี่ยนไปแล้ว ทั้งที่แต่เดิมยังไม่อาจนับได้ว่าเป็นสหาย ตอนนั้นกลับคล้ายสำคัญมากกว่านั้นเสียอีก แต่เส้นเขียวผู้น่ารักก็ยังไม่ค่อยเข้าใจว่าความรู้สึกในอกของเขาคืออะไรกันแน่... จนกว่าจะล่วงเลยสู่น้ำสุดท้ายของพันสารถ เรามาเอาใจช่วยให้เส้นเขียวหาคำตอบของความรู้สึกนั้นด้วยกันนะคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

หมายเหตุ : ฉบับปรับปรุงเนื้อหาเป็นฉบับที่มีการแก้ไขตัวละครจาก 'คุณเสีย' เป็น 'คุณเหยีย' เพื่อให้ตรงกับการออกเสียงในรูปแบบเรดิโอดราม่าและแอนิเมชัน

แนะนำตัวละคร

* เส้นเขียว

เจ้าสำนักแห่งเขาเสวียนตู่อันเป็นสำนักเต๋าอันดับหนึ่งในไต้หวัน ภายนอกดูเหมือนคนงามอมโรคที่อ่อนโยนไร้พิษสง แต่เพลงกระบี่ของเขาหนักแน่นเฉียบคม สมฐานะเจ้าสำนักเลื่องชื่อ เส้นเขียวยึดมั่นในคุณธรรม อุปนิสัยอ่อนโยนว่าง่าย มักปฏิบัติต่อผู้คนด้วยความดี และไม่เคยต้องการให้ผู้อื่นตอบแทน

* เยียนอู่ซือ

ประมุขนิคมส่วนเวี่ยหนึ่งในสามนิคมมารที่ไต้หวันเกรง วรยุทธ์สูงส่ง อุปนิสัยหยิ่งโส มักยึดตนเองเป็นที่ตั้ง ไม่เคยเห็นผู้อื่นในสายตา เขาเชื่อว่าเนื้อแท้ของมนุษย์นั้นชั่วร้าย กันบังในใจทุกคนล้วนมีด้านมืด ไม่มีทางละทิ้งกิเลสได้

* เปียนเหยียนเหมย

ศิษย์เอกของเยียนอู่ซือ เป็นผู้มั่งวรยุทธ์สูงส่ง ทั้งยังมีความละเอียดรอบคอบ สามารถจัดการกิจธุระต่างๆ ของนิคมส่วนเวี่ยแทนผู้เป็นอาจารย์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เปรียบเสมือนมือขวาของเยียนอู่ซือ

* อวี๋เซิงเยียน

ศิษย์อีกคนของเยียนอู๋ซือ อุปนิสัยว่าเร่ร่อนและมีความเป็นมิตรมากกว่าผู้เป็นอาจารย์ แต่พฤติกรรมของเขายังคงมีความยโสโอหังสมกับเป็นศิษย์ของเยียนอู๋ซือ แม้จะได้มีสายดาเรียบคมหลักแหลมเท่าเปียนเหยียนเหมย แต่ก็สามารถช่วยอาจารย์และศิษย์พี่จัดการภูระต่างๆ ได้ดี ทั้งยังเป็นผู้ดูแลเส้นเอ็นเมื่อครั้งบาดเจ็บจากศึกบนยอดเขาป้านู่

บทที่ 32

ในวันนั้นที่อารามไปหลงเส้นเฉียวเหินเยียนอุ๊ซื่อเป็นสหายแล้วจริงๆ จิตใจบริสุทธิ์นั้นฟ้าดินเป็นพยานได้ แต่เขากลับแค้นเสียดายโดยไม่ไยดี ต่อหน้า ยังพูดคุยกะยอกล้อ ลับหลังกลับติดต่อกับชาวอิงฉิง พรึบตาก็มอบคนให้ด้วยตัวเอง โยนความจริงใจของเส้นเฉียวไว้นบนพื้นพร้อมทั้งเหยียบย่ำจนแหลกลาญบัดนี้ คิดจะกู้คืนก็เสียหายไม่อาจทำให้สมบูรณดังเดิม เส้นสายน้ำที่ยากหวนคืน บางทีเยียนอุ๊ซื่ออาจยังโศกที่คนที่ตนพึงใจคือเส้นเฉียว หากเปลี่ยนเป็นคนอื่น ผ่านเรื่องเช่นนี้มาก็คงมีแต่คิดหาหนทางแก้แค้นทั้งวัน ไม่มีทางเชื่อถือหรือรู้สึกดี ต่อเยียนอุ๊ซื่ออีกแม้เพียงสักนิด

แต่อย่างไรเส้นเฉียวก็เป็นข้อยกเว้น คนผู้นี้ปฏิบัติต่อผู้อื่นด้วยความจริงใจ ผู้อื่นดีต่อเขาหนึ่งส่วน เขาต้องตอบแทนผู้อื่นสิบส่วนสิบสองส่วนเป็นแน่

นอกกราชอาณาจักรอู๋วี่หนึ่ เยียนอุ๊ซื่อแยกแยะความรู้สึกมากมายได้ เพราะบาดเจ็บสาหัส และยังมีเรื่องของเงินทองอีกด้วย ในตอนที่เยียนอุ๊ซื่อและ เส้นเฉียวถลาลึกสู่ใต้ดินชั่วเที่ยงย่อมมีความข้องเกี่ยวพันต่อกันมากมาย ต่อมานิกายเหอฮวนได้ข่าวและบุกมาประชิดตัวพวกเขา เยียนอุ๊ซื่อตัดสินใจ เด็ดขาด ยอมอุทิศตนล่อชาวอิงฉิงที่จัดการยากที่สุดออกไป ทำให้เส้นเฉียว ได้มีเวลาหายใจรับหลบหนี แม้กล่าวว่าเส้นเฉียวกระจำงยังนักกว่าด้วยความ เจ้าเล่ห์เพทุบายของเยียนอุ๊ซื่อแล้วไม่มีทางที่จะไม่เตรียมตัวล่วงหน้า แต่เขา แลเห็นฝ่ายตรงข้ามจากไปอย่างเด็ดเดี่ยว ในใจจะไม่ถูกสั่นคลอนสักนิด

ได้อย่างไร

การกระทำนี้ เยียนอุซึซึฮอนึกขึ้นมาในภายหลังก็ภาคภูมิใจอย่างยิ่ง เขาพึงใจต่อเส้นเชียว เขายังเข้าใจถึงนิสัยและวาจาท่าทางของคนผู้นี้ อย่างถ่องแท้

หากเป็นคนอื่นได้ยินนามของเยียนอุซึซึฮอน ถ้าไม่บันดาลโทสะก็ต้องขบคิด เป็นแน่ว่าจะหลีกเลี่ยงจากข้างกายเยียนอุซึซึฮอนอย่างไร ตัดความสัมพันธ์กับเขา อย่างไม่ได้ยิ่งไกลยิ่งดี แต่เส้นเชียวกลับหาเป็นเช่นนั้นไม่

สำหรับเส้นเชียวแล้ว อย่างไรเยียนอุซึซึฮอนก็พึ่งช่วยตนออกมาจากเขาซึ่งจึง บุญคุณคือประการแรก ผู้ลี้หนูลี้เจียนส่งจดหมายมาขอความช่วยเหลือ เส้นเชียวไม่รู้ยังพอทำเนา แต่เมื่อรู้แล้วก็ต้องไปช่วยเหลือสักกรอบหนึ่ง จดหมายของคนทั้งสองเหมือนกัน นี่คือการที่สอง

สองอย่างนี้รวมกันจึงสำคัญกว่า 'ไม่อย่าถูกพัวพันจากวาจาและการกระทำของอีกฝ่าย' มากนัก ฉะนั้นเส้นเชียวจะวางความรู้สึกส่วนตัวไว้ ด้านข้าง ทำเรื่องที่สำคัญกว่าก่อน

ความจริงจึงเคร่งครัดเช่นนั้น มากขึ้นสักส่วนจะตึงเกินไปอย่างเห็นได้ชัด น้อยไปสักส่วนจะค่อนข้างไปทางเสแสร้ง คนมากมายต่างรู้ดีกว่านี้เป็นเรื่องสมเหตุสมผล ไม่มีจุดผิดแผกแม้แต่น้อย

ขณะคนผู้นี้เป็นเจ้าของสำนักเขาเสวียนตุซึซึฮอนไม่โด่งดัง คนรอบข้างกล่าวถึงเขาอย่างมากก็เพิ่มคำว่า 'ศิษย์ที่แสนภาคภูมิใจของฉีเฟิงเก้อ' ไปอีกหนึ่งประโยค บัดนี้เขาทอญพุทธภพกลับชวนให้นึกขึ้นได้ว่าเขาคือเส้นเชียว เป็นอันดับแรก จากนั้นจึงเป็นสิ่งอื่น

เยียนอุซึซึฮอนถือตัว ไม่ถูกผู้อื่นควบคุมมาครั้งชีวิต ใช้ชีวิตอย่างอิสระเสรี กระทำตามปรารถนา ไม่เคยคิดว่าสุดท้ายจะมาหัวปักหัวปำอยู่กับคนผู้นี้

เขารู้สึกว่าเนื้อแท้มนุษย์ชั่วร้ายเสมอมา ไม่เคยเชื่อว่าจะมีความดีอย่างแท้จริง ถึงแม้ว่ามี ในสายตาเขาก็กลายเป็นความอ่อนแอ

เส้นเชียวกลับผิดคาด นิสัยไม่เคยยอมความผู้ใดของเยียนอุซึซึฮอนกลับยอมถอยให้เส้นเชียว

ผู้ที่คนในได้ห้ำหั่นต่างคิดว่าดี เขียนอุ๊ซื่อคิดว่าไม่ดีและไม่คิดเหลือบแลสักนิด แต่หากเขียนอุ๊ซื่อคิดว่าดี คนในได้ห้ำหั่นเองก็คิดว่าดี เขาย่อมต้องรีบลงมือชิงมา ไม่ว่าจะใช้อำนาจแย่งชิงหรือลอบกระทำการอย่างเงียบๆ สุดท้ายยต้องคว่ำมาไว้ในอ้อมอก สั่งสอนอย่างละเอียดอีกทีหนึ่ง ให้ฝ่ายตรงข้ามยินยอมพร้อมใจเช่นกัน

สรุปแล้ว เรื่องราวในตอนนี้นับว่าราบรื่น

แม้เป็นเขียนอุ๊ซื่อก็ยังมีกรรมตามสนองอยู่บ้าง เขาต้องยุทธภพมาหลายสิบปี ต่อให้ไม่ใช้สถานะหรือวรยุทธ์กดดันผู้คน ซาหฺยเหิงที่มาเสนอตัวก็มีนับไม่ถ้วน สันเปลี่ยนความคิดกับคนผู้หนึ่งเช่นนั้นนับเป็นครั้งแรกในชีวิต หากยังมีอาจไขว่คว้ามาได้ เช่นนั้นเมื่อก่อนเขาก็นับว่าใช้ชีวิตโดยเปล่าแล้ง มีสุขโศกสรีระจะตายจะดีกว่า

ฉะนั้นในขณะที่เส้นเขียวเสนอให้กำหนดกฎเกณฑ์ ปฏิบัติต่อกันด้วยมารยาท ห้ามแอบดู ห้ามทำตัวหยาบคาย เขียนอุ๊ซื่อย่อมต้องรับปาก

รับปากง่ายดายเช่นนี้กลับทำให้เส้นเขียวลังเลอยู่บ้าง เพียงแต่ในเมื่อผู้อื่นรับปากแล้ว หากเขายังจับผิดไม่วางใจ เช่นนั้นก็เกินไปอยู่บ้าง

ทั้งสองออกเดินทางในเช้าตรู่วันถัดมา หากกลางคืนบังเอิญผ่านเมือง ก็ถือโอกาสพักผ่อนในเมืองได้

ชาวยุทธภพนอนกลางดินกินกลางทราย ค้างแรมที่ไหนคือเรื่องปกติ แต่ถ้าหากเลือกได้ไม่ว่าผู้ใดก็ย่อมอยากพักแรมในสถานที่อบอุ่นสุขสบาย แม้เป็นยอดฝีมือวรยุทธ์ก็ย่อมเข้าพักโรงเตี๊ยม

ไม่เว้นแม้แต่เขียนอุ๊ซื่อกับเส้นเขียว คนทั้งสองเร่งเดินทาง ใช้เวลาเพียงสองวันก็ถึงตำบลหนึ่งที่ไม่ไกลกับฉางอันแล้ว

ฉางอันอยู่เบื้องหน้า นับว่าสามารถผ่อนคลายได้ พูล่งนี้คงได้เข้าเมืองเขียนอุ๊ซื่อจึงกล่าวว่า "แม้ผู้ลี้หลูเจียนจะอยู่ในสถานการณ์ล่อแหลมอันตราย แต่ยังมีได้ถูกเงินถึงขั้นที่รอไม่ได้แม้สักขณะ ตอนนี้พลบค่ำแล้ว เราหยุดพักที่นี่ก่อน"

เส้นเดียวรู้ว่าเขาให้ความสำคัญกับบุคลิกของตนเองอย่างมาก มาตลอด ทุกครั้งขณะออกโรงล้วนสง่าผ่าเผย ท่าทางน่าเกรงขาม เบื้องหลังไม่รู้ใช้เวลาแต่งตัวไปเท่าใด หากให้ประมุขนิกรยศวรเยี่ยในสภาพลำบาก ตรากตรำเข้าเมือง เยี่ยนอู่ซื่อยอมไม่ยอมเป็นแน่ เส้นเดียวจึงรับคำ ไม่แย้ง คำใด

เมื่อเลือกโรงเตี๊ยมขนาดค่อนข้างใหญ่แห่งหนึ่งได้แล้ว คนทั้งสองก็เดินเข้าไป เส้นเดียวกลัวเขาจะกล่าวคำพูดจำพวกนอนเตียงเดียวกันอะไรออกมาอีก ขณะเฝ้าแก้ถามว่า "ทั้งสองท่านคงต้องการห้องหลักสองห้อง?" เส้นเดียวจึงชิงตอบตัดหน้าว่าใช่

เยี่ยนอู่ซื่อเองก็ได้โต้แย้ง ยั้มกรั้มยอมให้เขาตัดสินใจ

เฝ้าแก้เห็นแล้วอดมิได้ที่จะยั้มพลางกล่าวว่า "คุณชายทั้งสองเป็นพี่น้องกระมัง สายสัมพันธ์ดีจริง ๆ"

เยี่ยนอู่ซื่อกล่าว "พวกเราไม่ใช่พี่น้อง"

เฝ้าแก้ส่งเสียงอ้อ ดั่งเลเล็กน้อย "เช่นนั้นเป็น..." พอลูก?

เยี่ยนอู่ซื่อมิได้กล่าวอะไรทั้งสิ้น เพียงยั้มยั้มอย่างมีเลศนัย ซ้ายยังมองดูเส้นเดียวแวบหนึ่ง ก่อนหันไปยั้มให้เฝ้าแก้

เฝ้าแก้เห็นคนมาหลากหลายรูปแบบ ตอนนี้อยู่หน้ากระຈ้างแจ้งโดยพลันออกมา

เยี่ยนอู่ซื่อกล่าวเสริมว่า "จนปัญญา สองวันนี้เขาไม่ลงรอยกับข้าเลย"

เฝ้าแก้เห็นคนพูดภาษาคน เห็นผีพูดภาษาผี* จึงกล่าวว่า "อันว่าสร้างกุศลสืบปั่วร่วมเรือข้ามธารา สร้างกุศลร้อยปีร่วมสิ่งนั้น ท่านทั้งสองล้วนเป็นหงส์มังกรในหมู่ชน ความสัมพันธ์คงไม่ธรรมดาเป็นแน่ ในเมื่อมีวาสนานี้ อ่อนข้อให้กันสักหน่อยจะดีกว่า ประรองตองเถิดก่อเกิดทรัพย์!"

เส้นเดียว "..."

ร่วมสิ่งนั้นคือสิ่งใด ท่านบอกให้ชัดเจนสิ!

แต่เฝ้าแก้พูดจาคลุมเครือเหมือนกับเยี่ยนอู่ซื่อ เขามิอาจไปแก้ไขคำพูด

* เห็นคนพูดภาษาคน เห็นผีพูดภาษาผี เป็นสำนวนหมายถึงคนที่เปลี่ยนแปลงไปตามคนอื่น ใครว่าดีก็ว่าตาม เข้าได้กับทุกคนทุกฝ่าย

ของผู้อื่น กลับกลายเป็นเหมือนที่ที่ไม่มีเงินสามร้อยตำลึง*

ถ้าแกเปิดห้องให้พวกเขาเสร็จแล้ว เยียนอู้อีกยังต้องการอีกห้องหนึ่ง ให้คนยกสุราอาหารมา

ในห้องพิเศษมีโต๊ะสี่ตัว เรียงเป็นหน้ากระดานอยู่ด้านหนึ่ง อีกด้านหนึ่ง ใช้เพื่อให้แขกสามารถเรียกนางร้องนางรำมาอยู่เป็นเพื่อนขณะกินอาหารได้ ตอนนี้ไม่มีนางรำเดินรำย้อมโล่งกว้างอยู่ข้าง

เส้นเขียวนั่งลงตรงโต๊ะตัวที่ใกล้ประตู เยียนอู้อีกกลับมิด้านโต๊ะตัวที่อยู่ใกล้กับเขา แต่ห่างออกไปสองตัวจึงนั่งลงตรงโต๊ะตัวที่ใกล้มุมห้องที่สุด

"เหตุใดประมุขเยียนทำเช่นนี้" เส้นเขียวไม่เข้าใจ

"พอข้ามองหน้าของเจ้าก็อยากยื่นมือลูบได้ แต่ในเมื่อข้ารับปากเจ้าแล้วว่า จะปฏิบัติต่อกันด้วยมารยาท ย่อมออกห่างสักหน่อยจึงจะดีกว่า เพื่อมิให้ข้ากลายเป็นคนต่ำทรามที่ไม่มีคุณค่าเชื่อถือแม้แต่น้อยในใจเจ้าข้าหาก"

คำพูดนี้ของเยียนอู้อีกมิเพียงน่าเลื่อมใส แต่ยังครองขมิมนำยำเกรง คนไม่รู้ยังคิดว่าเขาต่างหากคือคนที่ถูกเส้นเขียวปรารภ

เส้นเขียวหมดคำจะกล่าวอยู่ข้าง ครู่หนึ่งก็นึกเรื่องเมื่อครู่ขึ้นได้ "เช่นนั้น ที่เมื่อครู่ท่านตั้งใจหลอกลวงถ้าแก กล่าวคำพูดเหล่านั้น เรียกว่าปฏิบัติต่อกันด้วยมารยาทได้อย่างไร"

เยียนอู้อีกทำได้เพียงส่ายว่าเดิม "ข้าไหนเลยจะหลอกลวง ตั้งแต่ต้นจนจบ ข้ากล่าวเพียงสองประโยค เจ้าเองก็ได้ยินชัดเจน พวกเรามิใช่พี่น้อง คำพูดประโยคนี้นิดหรือ หรือว่าอาเขียวอยากเป็นพี่น้องกับข้า? ประโยคที่สองที่ว่า ไม่ลงรอยกันยังมีมิตระมั่ง เป็นถ้าแกผู้นั้นบ้ากามฟังแล้วเข้าใจผิดไปเองโทษข้าไม่ได้จริงๆ"

เส้นเขียวมีความรู้ด้านการประชันฝีปากกับเขาอย่างลึกซึ้งแล้ว เมื่อได้ยินจึงหมดเรี่ยวแรง

* ที่ที่ไม่มีเงินสามร้อยตำลึง เป็นสำนวนหมายถึงการพยายามจะปิดบังซ่อนเร้น แต่กลับยิ่งเผยให้คนอื่นรู้เพราะความโง่งงเหลว มาจากเรื่องเล่าที่ว่าชายผู้หนึ่งฝังเงินสามร้อยตำลึงไว้ในที่ซ่อนตัวเอง กลัวใครรู้เข้าแล้วมาขโมย จึงเขียนป้ายปักไว้ว่า 'ที่ที่ไม่มีเงินสามร้อยตำลึง' เพื่อนบ้านชื่ออาเออร์เห็นเข้าก็มาขุดขโมยไป แล้วเขียนป้ายไว้เช่นกันว่า 'อาเออร์ขุดบ้านไม่ได้ขโมยไป'

เยียนอุ๊ซื่อแย้มยิ้ม "สิ่งที่เจ้าต้องการ ข้าล้วนทำได้ เหตุใดยังไม่พอใจ" เขาชะงักไปครู่หนึ่ง แล้วจึงกล่าวเสียงอ่อนโยน "อาเจียว ชาตินี้คนที่ข้าให้ความสำคัญไม่มาก คนที่ข้ายอมอ่อนข้อยังไม่มี เจ้าเป็นเพียงผู้เดียว"

ในเชิงมืออ่อน วาจาเชิงกร้าวยังแฝงความอ่อนโยนชวนให้อับจนหนทาง โดยแท้จริง

เส้นเชียวมวดคิ้วกล่าว "ข้ายอมที่จะไม่พิเศษเช่นนี้"

นั่นมันเรื่องของเจ้า

เยียนอุ๊ซื่อแย้มยิ้มไม่กล่าวคำ

เส้นเชียวครุ่นคิดแล้วกล่าวอย่างจริงจัง "ความคิดประมุขเยียนมีอาจหยั่งทำให้ผู้คนมีอาจคาดเดาจริงๆ ข้าเองยังไม่รู้ ด้วยคุณสมบัติธรรมดาสามัญเช่นนี้ของข้า ไหนเลยจะทำให้ประมุขเยียนให้ความสำคัญได้ ในเมื่อวันนี้กล่าวคำพูดออกมา ประมุขเยียนโปรดบอกอย่างตรงไปตรงมาหรือไม่"

"อาเจียว ข้อดีของเจ้ามีมากยิ่งนัก สามวันสามคืนข้าก็กล่าวไม่จบ" เยียนอุ๊ซื่อล้อเล่นก่อนหนึ่งประโยค แต่เมื่อเห็นฝ่ายตรงข้ามหมดคำจะกล่าว จึงยิ้มพลางกล่าวอีก "มีเพียงความใจอ่อนจุดนี้ บนโลกนี้ไม่มีผู้ใดเทียบเจ้าได้"

เส้นเชียวกล่าวอย่างहरु "ข้าไม่รู้ว่าความใจอ่อนเป็นข้อดีตั้งแต่เมื่อใด จำได้เพียงตลอดมาประมุขเยียนไม่ชอบคนใจอ่อน"

เยียนอุ๊ซื่อแย้มยิ้มกล่าวอย่างสบายๆ "มิฉะนั้นจะเรียกว่าในสายตาคณกรักเห็นเป็นข้อดี* ได้อย่างไรเล่า"

เขาเถิด กล่าวมาครึ่งค่อนวัน ถูกแกล้งอีกแล้ว

เส้นเชียวรู้ว่าถามอย่างไรก็ไม่ได้คำตอบจากปากคนผู้นี้ เขายิ่งยืนยันได้ว่าฝ่ายตรงข้ามเพียงแค่มีอารมณ์ชั่ววูบ ตอนนี้ตรงหน้าเขามีเส้นทางสองสาย คือรอให้ความสนใจของเยียนอุ๊ซื่อสลายไป ไม่รอไรอีก เขาจะได้สบายหู กับรอให้วรุทธิ์ของเขาเหนือกว่าเยียนอุ๊ซื่อ พาดสักหนึ่งทีให้เยียนอุ๊ซื่อมึนกลักรบเร้าอีก

สุราอาหารยกมาแล้ว คนทั้งสองต่างขยับตะเกียบ ไม่มากความอีก

อาหารหมดไปครึ่งหนึ่ง เยียนอุ๊ซื่อดื่มสุรา ยิ้มพลางกล่าว "ชมชอบคนผู้หนึ่ง

* ในสายตาคณกรักเห็นเป็นข้อดี เป็นการเปรียบเปรยว่าไม่ว่าจะหน้าตาอย่างไร สำหรับคนรักแล้วย่อมงดงามไร้ที่ติ

ต้องบอกสาเหตุอะไรด้วยหรือ เหมือนเช่นเจ้าเกลียดคนผู้หนึ่ง เห็นหน้าตาเขาน่ารัง
กลัวบอกเหตุผลไม่ได้ นี่คือการเดียวกันมิใช่หรือ เจ้ามีอาจรู้ลึกกว่าความตั้งใจ
ของข้าเป็นเท็จ เพราะข้าชอบหยอกเย้าเจ้า เช่นนี้จะให้ข้าทนได้อย่างไรเล่า"

คำพูดนี้ฟังผ่านๆ เหมือนมีความจริงจิงหลายส่วน แต่ความจริงล้วนเป็น
เหตุผลเหลวไหล เส้นเขียวได้แต่กล่าวในใจว่าอยากพูดคุยกับคนผู้นี้
เป็นจริงเป็นจัง เหตุใดอยากเพียงนี้

คำพูดที่เขาอยากกล่าววนอยู่ในห้องหลายรอบ กำลังจะออกจากปาก
ก็ได้ยินความเคลื่อนไหวเล็กน้อยจากด้านนั้น อตมิได้ที่จะเงยหน้าตามเสียง
จึงเห็นเยียนอู้อือก้มหน้าบ้วนโลหิตคำหนึ่ง

เส้นเขียวสีหน้าแปรเปลี่ยน ไม่สนใจสิ่งอื่นใด ลุกขึ้นเข้าไปพุงเขาเอาไว้
อย่างเร่งร้อน "ท่านเป็นอะไรไป ในสุรามีพิษ?"

เพราะเส้นเขียวมิได้แตะสุราบ้านนั้น จึงนึกถึงปัญหาจากสุราในทันที
ซ้ำยังเป็นเพราะนึกถึงประสบการณ์ที่ตนเองเคยถูกพิษสุขพบพาน จึงมี
สีหน้าไม่น่ามองกว่าเยียนอู้อือในทันที

ทว่ากลับเห็นเยียนอู้อือพลันเผยรอยยิ้ม กัดเขาไว้ในอ้อมอก "ความ
เป็นห่วงป่วนป่วนจิตใจ อาเชียวเจ้าปากไม่ตรงกับใจจริงๆ!"

เส้นเขียวถลึงดวงตา กล่าวว่า "ทะ ท่านไม่ได้ถูกพิษ?"

เยียนอู้อือเทีตรอยเลือดที่มุมปากพลางกล่าว "ขณะเดียวไม่ระวัง จึง
กัดปากจนแตก อาจเป็นร้อนในเพ่านั้นเอง"

ร้อนในจนกระอักเลือดได้?

ไปหลอกผีเถอะ!

หลังจากรู้ว่าเยียนอู้อือเสแสร้งกระอักเลือดหลอกเขา กระทั่งเข้าสู่จวน
สู่กั๊กกั๊กจางอัน เส้นเขียวก็ไม่คุยกับเยียนอู้อืออีกแม้แต่ประโยคเดียว

ในใจของเขา คนผู้นี้แวนไว้ด้วยคำว่า 'เจ้าเล่ห์' เล่ห์เหลี่ยมแพรวพราว
เหลือเกิน แม้ตนเองใช้อุบายทั้งหมดที่มีก็สู้เขาไม่ได้ จึงถือเอาว่าความนิ่ง
นับเป็นทอง ไม่กล่าวสักคำ ไม่ว่าเยียนอู้อือจะกล่าวอะไร เส้นเขียวมิใช่ 'อือ'
ก็ 'ออ' เขาไม่เชื่อเช่นนั้นยิ่งถูกขวยโอกาสได้อีก

เยียนสู่อีเองก็รู้ว่าตนเองเล่นมากเกินไปแล้ว แม้บีบให้เส้นเชียวแสดงความ
เป็นห่วงออกมาได้ แต่คนต้องการหน้าตาศักดิ์ศรี แม้ว่าเส้นเชียวเป็นคน
นิสัยดี ทว่าการถลกหนังหน้าผู้อื่นลงมาเช่นนี้ คนผู้นั้นจะมีสีหน้าที่ดีได้หรือ
การบันดาลโทสะคือเรื่องปกติ ไม่บันดาลโทสะจึงไม่ปกติ

นางอันเหมือนดังวันวาน กำแพงเมืองสูงตระหง่าน อำนาจแผ่ไพศาล
หลากหลายปรากฏการณ์รวมอยู่ที่เดียว สมแล้วที่เป็นเมืองหลวง เพียงแค่
อำนาจที่ปรากฏขึ้นเองส่วนนี้ เส้นเชียวก็ไม่เคยเห็นที่เมืองเจียนคังเมืองหลวง
ของแคว้นฉินมาก่อน

เมื่อคิดว่าเมืองเจียนคังแห่งนั้นนับว่าเป็นเมืองหลวงหลายยุคสมัยเช่นกัน
สร้างขึ้นที่ตงอู่ (ง่อก๊ก) สมัยชานกั๋ว (สามก๊ก) กำแพงวังในสามชั้นนอกสามชั้น
ทางใต้มีแม่น้ำฉินไหล ทางเหนือมีทะเลสาบไฮวู ตอนแรกขณะเยียนสู่อี
รับคำให้ว่านจากอวีเหวินยงส่งทูตแคว้นโจวมุ่งหน้าไปยังแคว้นฉิน
เส้นเชียวเองก็เคยพักแรมที่เจียนคัง เมื่อเทียบกันแล้ว เจียนคังหรูหรางดงาม
กว่าหลายส่วน แต่กลับขาดความแข็งแกร่งเคร่งขรึมไปหลายส่วนเช่นกัน
ดังคำวาดูบารมีกษัตริย์คอยตั้งเมืองหลวง ที่ซึ่งมีบารมีกษัตริย์อยู่คือแดนมังกร
ผงาด คำพูดประโยคนี้แม้พกก่ล้นอายุเกินจริงหลายส่วน แต่กลับมีเหตุผล
ลึกลับเท่าไม่ผิดวิชาอันหยาง แต่เส้นเชียวก็พอรู้อยู่บ้าง เขาเองก็มีฝีมือด้านการดู
ในวันนั้นมองดูสีพระพักตร์ของอวีเหวินยง ก็รู้สึกอายุขัยพระองค์เหลืออีก
ไม่นานแล้ว บัดนี้เทียบเมืองเจียนคังกับเมืองฉางอัน ก็รู้สึกว่าเมืองเจียนคัง
ขาดบารมีกษัตริย์ไปหลายส่วน เป็นรองเมืองฉางอันหนึ่งขุม แม้เพียงแค่นี้
ก็อาจเกี่ยวข้องกับชะตากรรมของราชวงศ์

แต่คำพูดไร้แก่นสารเหล่านี้ ลองคิดดูในใจยังพอทำเนา แม้จะมีฮ่องเต้
ที่เชื่อ แต่ก็ไม่มีพระองค์ที่จะย้ายเมืองหลวงด้วยเหตุนี้

สุดท้ายแล้ว ความรุ่งเรืองของราชวงศ์ลิขิตฟ้า ซัยกฺมิมิ พลังชน มีอาจขาด
แม้อย่างเดียว ราชวงศ์โจวสูญเสียอวีเหวินยงไปแล้ว แม้มีลิขิตฟ้าและซัยกฺมิมิ
จะมีประโยชน์อะไรอีก เป็นเพียงดอกไม้เหลืองวันพุ่มนี้*

* ดอกไม้เหลืองวันพุ่มนี้ เป็นสำนวน หมายถึงสิ่งที่ล่วงเลยเวลาใช้งาน ล้าสมัย หรือไม่มีความหมาย

"เหตุใดเราจึงยวสีหน้าเครื่องเครียดเช่นนี้" สุ่มเสียงของเย็นนุชผู้ที่ด้านข้าง
ดังขึ้นทำลายบรรยากาศ

เล่นเฉียวไม่คิดแม้แต่จะสนใจเขา เพียงทำเป็นไม่ได้ยิน

เขียนชื่อลูกนกที่ขี้นอกหน้าหงาย สีหน้ายิ้มกริ่มหาได้ไม่ยั้งดีไม่ ยังคงตามอยู่ด้านหลังเข้าไปด้อมไปด้วย

ในวันนั้นเส้นเชือกคั่นอวีเหินซึ่งผ่องล้อมสร้างความทรงจำที่ลึกซึ้งเหลือเกินแก่ผู้คน ยามนี้แม้กระทั่งผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าก็ไม่เคย ยังคงสวมชุดถือพรตสีเขียว พกพากระบี่ยาว รูปร่างของเขาก็ไม่ได้เปลี่ยนไปกับกลุ่มคนถึงขั้นแม้แต่ทหารป้องกันเมืองก็จำเขาได้ทันทีมองดูเขาเดินเข้าเมืองตาปริบๆ ไม่มีแม้กระทั่งความกล้าที่จะเข้าไปขัดขวางซักถาม

คนมากมายลวนศรัทธาต่อคนที่ไม่มีมือแท้จริง วันนั้นการแสดงออกของเส้นเขียวสะดุดตาอย่างยิ่ง แม้เป็นทหารชั้นต่ำ พวกเขาเข้าร่วมขั้นตอนการล้อมจับเส้นเขียวกับอวีเหวินซ่ง แต่เลื่อมใสต่อนักพรตผู้หนึ่งที่พาเด็กกำพร้าสกุลอวีเหวินจากไปด้วยกำลังของคนเพียงคนเดียวท่ามกลางยอดฝีมือนับไม่ถ้วน และลูกเกาทัณฑ์เต็มเมือง แม้ได้ยินว่าต่อมาย่างแตกเร็ว เพราะมีอาจสังหารท่านอ้ายก้านได้สำเร็จ ให้น้องชายกลายเป็นปลาที่หลุดจากแหแต่โดยส่วนตัว ผู้ใดบ้างไม่ยกนิ้วหัวแม่มือให้เส้นเขียว การต่อสู้อันดุเดือดตระการตาที่ประตูเมืองวันนั้น ถูกชาวบ้านรวมเป็นเรื่องราวเล่าลือกันในเมืองนานแล้ว ชาวเมืองอาจไม่รู้จักฉีเฟิงเกอผู้เป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งในไต้หวัน แต่กลับจำนักพรตเส้นที่คุนฉรรมเทียมฟ้า วรยุทธ์สูงส่งผู้นี้ได้แม่นยำ

แต่ถึงอย่างไรงานอันก็มีชีวิตขึ้น ตั้งแต่เข้าเมืองมา คนทั้งดองก็เปิดเผย
ตัวตนภายใต้หูดานับไม่ถ้วน แต่เป็นนุษย์ที่ใจไม่สนใจข้างไม่เคยเหินเส้นเขียว
พาเขาวิ่งตรงไปยังจวนพระอาจารย์น้อยในเมือง

นิยายส่วนเวรียแม้นุญเสียอิทธิพล แต่เขียนผู้ต้องหาไ้เป็นนักโทษของ
ราชสำนัก เส้นเดียวพาอวีเหวินซ่งหนีไป แต่ต่อมาอวีเหวินอวินคิดว้าอาศัยเพียง
อวีเหวินซ่งที่อายุเจ็ดแปดปีคงก่อความวุ่นวายอะไรไม่ได้ กอปรกับพระองค์
ลุ่มหลงในความสำราญทั้งวัน ไม่มีเวลาว่างสนใจเรื่องอื่นจึงคร้านที่จะ

สืบหาอีก ฉะนั้นสองคนนี้เข้าเมือง แม้ตั้งดูความสนใจจากทุกฝ่าย แต่กลับ
ไม่มีผู้ใดมาจับพวกเขา ประการแรกคือไม่มีเหตุผลให้กระทำ ประการที่สองคือ
คิดจับ แต่ก็ไม่มีฝีมือเพียงนั้น

นับจากสองต๋องคี่ใหม่ขึ้นครองราชย์ จวนพระอาจารย์น้อยก็ถูกคนตรวญีต
ปากประตูลงกลอน ซ้ำยังคาดผ้ากัน เยียนอุชื้ออกระหากเบาๆ ด้วยสองมือ อย่างว่า
แต่ผ้ากัน แม้กระทั่งกลอนใหญ่อันหนักอึ้งก็ขาดสะบั้นตามเสียง เขาผลักประตู
เข้าไป ท่าทีที่ไม่เห็นคำสั่งห้ามของราชสำนักอยู่ในสายตาเลยเช่นนี้ทำให้
เส้นเชียวที่อยู่ด้านหลังมองดูจนมุมปากกระตุก

นี่เขาตัดสินใจสนับสนุนผู้ลี้วหูเจียน ฉะนั้นตอนกลางวันก็ไม่จำเป็นต้อง
หลบซ่อนแล้ว?

เส้นเชียวคิดจะซักถาม อ้าปากออก แต่ยังคงทนเอาไว้

เยียนอุชื้อมิได้เห็นหน้ามา กลับคล้ายมีดวงตาด้านหลัง เป็นฝ่ายกล่าวขึ้นว่า
"งานชุมนุมประลองกระบี่คราวก่อน นิกายเหอฮวนไปหาเรื่องอารามอุหนยาง
หลังเกิดการตะลุมบอน ซางอึงสังกับหยวนซิวซิวต้องบาดเจ็บเน่ไม่สามารถ
รุดกลับมาเร็วเพียงนั้น เหลือเพียงลี้วลือจ้านวนหนึ่งซึ่งไม่ควรค่าให้เอ่ยถึง
หากกล่าวถึงผู้ที่ทำให้ข้าเสียหายแล ตอนนั้นฉางอันมีเพียงเสวี่ยถึงผู้เดียว เจ้าไลน์
อ้างตัวเป็นสายตรงสำนักพุทธ รักศักดิ์ศรีอย่างยิ่ง ไม่มีทางลอบมองผู้อื่น
เบื้องหลัง ส่วนอวีเหวินอวิน ขณะพระองค์เป็นองค์ชายรัชทายาท ข้าเองก็เคย
สั่งสอนพระองค์มาก่อน พระองค์รู้แก่พระทัยว่าหาเรื่องข้าไม่ได้ ข้ายังเอาแต่
เล่นสนุก หากยังไม่มีความมั่นใจเต็มเปี่ยม พระองค์ย่อมไม่มีทางปุมปามเด็ดขาด
ต่อให้มีคนกราบทูลเบื่องพระพักตร์ พระองค์ก็จะลืมนพระเนตรข้างหนึ่ง
หลับพระเนตรข้างหนึ่ง"

เส้นเชียวขมวดคิ้ว เช่นนี้ดูเหมือนอวีเหวินอวินมิใช่คนที่ปราศจากฝีมือ
เพียงเพ่งขึ้นครองราชย์ก็สังหารท่านอาทั้งหลายยกบ้าน พฤติกรรมเช่นนี้
ชวนให้หนาวใจโดยแท้จริง

เยียนอุชื้อราวกับสังเกตเห็นความคิดของเขาอีกครั้งหนึ่ง "อวีเหวินอวิน
ใช้งานสำนักพุทธ ซ้ำยังดึงนิกายเหอฮวนเข้ามา แสดงว่าไม่ยากให้สำนักพุทธ

เป็นใหญ่เพียงลำพัง เห็นได้ชัดว่าภายใต้การควบคุมขุนนาง ได้แบ่งแยกควบคุมอำนาจทุกด้าน พระองค์ยังมีฝีมืออยู่หลายส่วน หาไม่คงมีอาจเสแสงรั้งเบื้องพระพักตร์อวีเหวินยงโดยไม่ถูกกำจัดหลายปีเพียงนั้น แต่ฝีมือของพระองค์ก็มีเพียงเท่านั้น หากอวีเหวินยงฟังที่ข้าพุด ตั้งอวีเหวินเซี่ยนเป็นองค์ชายรัชทายาท อย่างน้อยก็รับประกันได้ว่าราชวงศ์โจวจะสงบมั่นคงไปอีกสามรุ่น"

เส้นเชียวคิดไม่ถึงว่าเยียนอู้อึ้งยังคงเสนอแนะเช่นนี้ต่ออวีเหวินยงมิว่าหลังอวีเหวินอว้นขึ้นครองราชย์จึงลงมือต่อนิกายส่วนเยี่ยนทันที คงเกลียดแค้นเยียนอู้อึ้งแทบตาย น่าเสียดายความเฉลียวฉลาดของฮ่องเต้พระองค์นี้ไม่ได้ใช้กับเรื่องที่ดีควร กลับออกนอกกลุ่นอกทางเสียหมด

ตอนนี้ทางเหนือมีพู่เจวีย ทางใต้มีแคว้นฉิน แม้กระทั่งทางเหนือก็เป็นอดีตฮ่องเต้บุกตีเมืองชิงอำนาจมา ขอเพียงเป็นฮ่องเต้ที่ปกติพระองค์หนึ่ง แม้ว่าไม่อยากรวมได้หล้าเป็นหนึ่งในเร็ววันก็ไม่มีทางลดตำแหน่งให้บุตรชาย จากนั้นตนเองเป็นไทซังหวง* แม้กระทั่งขณะเส้นเชียวอยู่ที่ตำบลซีหนิงก็ได้ยินว่าฮ่องเต้ทรงสร้างอุทยานหลวง พานางสนมนางกำนัลไปสวดยสุขตอนกลางวัน หากอวีเหวินยงที่ปรโลกรู้ว่าบุตรชายนำความทุเมทอดตาหลับขับตานอนหลายสิบปีของตนมาล้างผลาญเช่นนี้คงบันดาลโทสะจนพินคินซีพมาได้

เยียนอู้อึ้งกล่าวอีก "แม้อวีเหวินเซี่ยนอ่อนแอ แต่เขามีฝีมือด้านการดูแลกองทัพ นำพาทหาร ต่อให้มีอาจสืบทอดปณิธานของอวีเหวินยงก็ไม่ถึงชั้นล้างผลาญมรดก น่าเสียดายอวีเหวินยงสลดไซ้ตรวนแห่งโลกียะไม่หลุด จะให้บุตรชายสืบทอดตำแหน่งฮ่องเต้ให้จงได้ สายพระเนตรคับแคบตื่นเงินเสียนี้กระไร เห็นดีเห็นยอมมาทั้งชีวิต กลับถูกบุตรชายแท้ๆ สังหาร ความทุเมกลายเป็นบุญเปล่า หนีกรรมที่ก่อขึ้นเองไม่พ้นจริงๆ!"

เขาไม่มีความเคารพต่ออดีตฮ่องเต้ พออ้าปากก็วิพากษ์วิจารณ์ออกมา หากเปลี่ยนเป็นคนอื่นคงตกใจตายไปนานแล้ว แต่เส้นเชียวกลับทนไม่ไหวหลบเหลืออกตา กล่าวในใจว่าก่อนหน้าทีราชอาณาจักรอยู่หัวนตัวท่านเองยังถูกยอว่ามีมือทั้งหล้าล้อมโอบเจ้จนศิระแยก แทบจะร้องโอดโอยอยู่เลย

* ไทซังหวง หมายถึงอดีตจักรพรรดิที่สละราชบัลลังก์ให้โจรของตนหรือก็คือบิดาของจักรพรรดิองค์ปัจจุบันเป็นผู้ที่องค์จักรพรรดิเคารพยำเกรง

มิใช่หรือ บอกว่าอวีเหวินยงตื่นขึ้น ตัวท่านเองเฉลี่ยฉลาดสักเท่าใดกัน

เยียนฮู้อือไม่แม้แต่จะหันหน้ามา ก็เอ่ยสัพยอกว่า "อาเชียว คิดไม่ถึงว่าเจ้าเป็นสุภาพชน กลับเรียนรู้นิสัยที่จะไม่เอ่ยปากต่อหน้า แต่กลับตีเตือนผู้อื่นลับหลังได้เช่นกัน เช่นนี้คงไม่ตีนัก!"

เสิ่นเฉียวรู้ว่าเขาจะหลอกให้ตนเองกล่าวคำ จึงปิดปากสนิทเหมือนฝาหอยยิ่งกว่าเดิม

ระหว่างกล่าวคำ คนทั้งสองก็ทะลุผ่านลานกลางมาถึงเรือนหลังแล้ว

เสิ่นเฉียวไม่รู้ว่าจะจุดประสงค์ที่เขาพาตนเองมาที่นี่คืออะไร แต่มองดูต้นไม้ใหญ่และการตกแต่งโดยรอบกลับมิได้ระแคะระคาย เพราะเจ้าของไม่อยู่ แต่เป็นระเบียบเรียบร้อย เห็นได้ว่ายามปกติคงจะมีคนมาทำความสะอาดเป็นประจำ แต่ผ้ากันและตะขอเหล็กด้านนอกไม่เคยถูกแตะต้องเลย เช่นนี้มีความหมายลึกซึ้งยิ่งนัก

เยียนฮู้อือผลักระตือรือร้นหนึ่ง ด้านในหาใช่ไม่มีใครสักคนไม่ แต่นั่งไว้ด้วยหลายคนนานแล้ว

เมื่อเห็นคนทั้งสองมาถึงหลายคนนั้นต่างลุกขึ้นต้อนรับ คนที่อยู่ตรงกลางเดินหน้าเข้ามาหลายก้าว พลังประสานมือกล่าว "ได้ยินว่าพักนี้ประมุขเยียนพบเจอเหตุสุดวิสัยที่ภายนอกไม่น้อย นำเส้าข้ามิใช่คนในยุทธภพ ช่วยเหลือไม่ได้สักนิด ยังดีที่ท่านปลอดภัย นี่ข้านับว่าวางใจได้แล้ว" ข้ายังทักทายเสิ่นเฉียว "ในวันนั้นนักพรตเสิ่นเผยส่งาราศี จวบจนบัดนี้ยังยากที่จะลืม ข้ายังเป็นทีกล่าวขานของชาวฉางอัน บัดนี้ได้พบ มีส่งาราศีกว่าวันวานเสียอีก!"

คนผู้นี้คือคนคุ้นเคย เสิ่นเฉียวยอมไม่มีทางจำไม่ได้ อีกทั้งเยียนฮู้อือเคยกล่าวถึงมาก่อน เขาเตรียมใจไว้แล้ว ยามนี้จึงประสานมืออ้อมพากล่าว "สุขกั่วงเกรงใจแล้ว ได้ยินว่าในวันนั้นขณะข้าพาคุณชายเจ็ดออกจากเมืองหลวงเคราะห์ดีที่สุขกั่วงกลบช่วยเหลือ จึงทำให้พวกเราหลุดพ้นจากอันตรายอย่างปลอดภัย เรื่องนี้บรรพชิตยังไม่เคยขอบคุณสุขกั่วง"

ผู้ลิวหูเจียนแถมอ้อมอย่างสดชื่น "เป็นเพียงเรื่องเล็กน้อยไปต้องจดจำ!" เขาแนะนำคนที่ปรากฏตัวพร้อมกันกับตนเองต่อเสิ่นเฉียว "ท่านนี่คือเจิ้งอี่

ซึ่งเป็นมุขมนตรี"

ยังมีอีกคนหนึ่งไม่จำเป็นต้องแนะนำ ก็เป็นคนคุ้นเคยอยู่แล้ว...
เป็นนเหียนเหมยศิษย์เอกของเยียนลู่ซือ ขณะเยียนลู่ซือเข้าประตูมา เขาก็
เข้าไปทำความเคารพ เห็นเส้นเชียวมองไปหาเขา ก็ยิ้มยิ้มประสานมือ
แสดงไมตรีเช่นกัน

เยียนลู่ซือที่ยโสโอหังกลับลดตัวลงมามีท่าทีอ่อนโยนกับผู้ลี้หนีภัย
"ขณะข้าอยู่ด้านนอกได้รับจดหมายของนายท่าน บอกว่าทางท่านเกิดความ
ยุ่งยากเล็กน้อย"

แต่ละคนต่างนั่งลง ผู้ลี้หนีภัยแค้นยิ้มพลางกล่าว "ใช่ เกิดความยุ่งยาก
อยู่บ้างจริงๆ ข้าพบคิดอย่างหนักก็หาวิธีไม่ได้ ได้แต่รบกวนประมุขเยียนแล้ว"

ฝีมือปกครองแคว้นของอวีเหวินอวินไม่แข็งแกร่ง แต่กลับใช้อุบาย
ของกษัตริย์ได้อย่างชำนาญชาญ หลังจากสังหารท่านอาทั้งหลายติดต่อกัน
พระองค์ก็หันความสนใจไปที่เหล่าขุนนาง ผู้ที่ถูกพระองค์เฟ่งเล็งเป็นอันดับแรก
คือพ่อตาของตนเอง สยวกั๊กงผู้ลี้หนีภัย

ผู้ลี้หนีภัยมีโช้ววีเหวินเซียน ย่อมไม่มีทางนั่งรอความตาย หรือเขา
อาจมีใจภักฏนานแล้วก็เป็นได้ เห็นสองเต๋อย่างอวีเหวินอวินก็ไม่สามารถ
ก้มศีรษะยอมเป็นขุนนางได้ กระนั้นนายนอกยังคงเคารพนบนอบ แต่ความเป็นจริง
ลอบเตรียมพร้อมสารพัด อันดับแรกคือติดต่อกับในกองทัพ วางแผนรับเอา
อิทธิพลที่หลงเหลือของอวีเหวินเซียนมา...หลังอวีเหวินเซียนตาย คนที่ภักดี
ต่อเขาแต่เดิมถูกฮองเต๋ระแวงและกดขี่ กำลังแตกตื่นไม่เป็นสุขพอเห็นกิ่งมะกอก
ที่ผู้ลี้หนีภัยยื่นมา* ย่อมรีบรับเอาไว้ ผ่านการดำเนินการของผู้ลี้หนีภัย
ในราชสำนักจึงมีคนไม่น้อยเทไปหาเขา กลายเป็นสมาชิกระดับกลางของเขา
เจิ้งอู้ผู้นี้ก็เป็นหนึ่งในนั้น

แต่อวีเหวินอวินเองก็มีโช้วไม่รู้อะไรเลย บุตรีของผู้ลี้หนีภัยคือฮองเฮา
ในวังของอวีเหวินอวิน อวีเหวินอวินจับจุดอ่อนในที่แข็งของผู้ลี้หนีภัยไม่ได้
ท่าทีต่อฮองเฮาจึงเลวร้ายลงทุกวัน ด่าว่าข่มขู่เป็นประจำ ให้ความตายบีบบังคับ

* ยืนกิ่งมะกอก หมายถึงหยิ่งไม่ตรี ความหวังดี

หลายครั้ง เคารวะให้นางผู้ภรรยาของผู้ลี้หนีเจี้ยนเข้าวังขอรับรอง จึงเอาชีวิตรอดจากความตายมาได้

ผู้ลี้หนีเจี้ยนถอนหายใจกล่าว "หลายวันก่อนเป็นวันคล้ายวันพระราชสมภพขององเฮา ฝ่าบาทไม่มีความคิดจัดงาน เพียงพระราชมารดาสิ่งของจำนวนหนึ่งให้ และอนุญาตภรรยาข้าเข้าวังเยี่ยมเยียน เพราะในวังมีคนเลวสี่ชื่อ บอกว่าองเฮาอยากพบพี่น้อง ภรรยาข้าจึงพาบุตรชายคนโตและบุตรชายคนรองซึ่งเป็นน้องชายขององเฮาเข้าวังอวยพรวันเกิด ใครจะไปรู้ว่าพอพบองเฮาแล้ว ภรรยาข้ากลับถูกหว่านล้อมหาข้ออ้างล่อนางออกไป เมื่อกลับมาอีกครั้งก็ได้รับคำบอกกล่าวว่าองเฮาคิดถึงพี่น้อง ให้พวกเขาอยู่กินข้าวร่วมกันเสียก่อน ภรรยาข้าขอเข้าพบแต่ก็ไม่สำเร็จ อ่อนนอนฝ่าบาทข้าฯ จึงถูกขับออกจากวัง หลังจากนั้นข้าก็ไม่เคยพบบุตรกับบุตรชายข้าอีกเลย ใช้ทุกวิถีทาง ฝ่าบาทก็ไม่ยอมปล่อยคน บัดนี้ไม่รู้พวกเขาจะเป็นหรือตาย"

กล่าวอีกแบบหนึ่ง บุตรชายทั้งสองและบุตรของผู้ลี้หนีเจี้ยนล้วนถูกอวี๋เหวินอวินจับไว้เป็นตัวประกันแล้ว

ผู้ลี้หนีเจี้ยนมีบุตรชายห้าคน คนที่อายุมากที่สุดก็คือคนที่ถูกพาเข้าวังไป บัดนี้อายุเพียงเก้าปี

กล่าวถึงตรงนี้ เขาสี่หน้าร้อนรน จิตใจที่รักใคร่หวงแหนบุตรธิดาแสดงออกผ่านสีหน้าว่าจา "ข้าใช้ทุกวิถีทาง แม้จะขอรับรองด้วยคำพูดอ่อนหวาน ฝ่าบาทก็ไม่ยอมปล่อยคน คิดให้บุตรชายอยู่ในวังเป็นเพื่อนองเฮาอยู่เท่าเดียว ในวังมีหลวงจีนเสียถึงปกปัก ยอดฝีมือดุจเมฆหมอก ใช้พละกำลังและอุบาย ข้าก็ไม่แน่ใจว่าจะไม่ทำร้ายบุตรธิดา คิดไม่ถึงว่าอวี๋เหวินอวินพลันเปิดฉากกลับใช้อุบายเช่นนี้ ข้าไม่มีทางเลือกโดยแท้จริง ได้แต่ขอรับรองประมุขเยี้ยนแล้ว"

ในห้องเจียบจนได้ยินเสียงเข้มหล่น เยียนอู๋ซื่อแย้มยิ้มเล็กน้อย กล่าวเสียงเนิบนาบ "ข้ากล่าวคำพูดไม่น่าฟัง บัดนี้สุขทั่ววงเตรียมทุกสิ่งพร้อมสรรพ ขาดเพียงลมบูรพา* ต่อให้ไม่มีบุตรชายสองคนนี้ก็ยังมีอีกสามคน ความจริง

* ทุกสิ่งเตรียมพร้อมสรรพ ขาดเพียงลมบูรพา เป็นสำนวนหมายถึงเหลือเพียงองค์ประกอบสำคัญอย่างสุดท้าย แผนการที่เตรียมมาก็จะลุล่วง มีที่มาจากเรื่องสามก๊ก ตอนศึกผาแดง ขงเบ้งคิดแผนการเผาทัพเรือของโจโฉ ด้วยธนูไฟ หลังจากใช้เล่ห์กลรวบรวมธนูได้จำนวนที่มากพอ สิ่งจำเป็นที่สุดท้ายคือลมจากทางตะวันออกที่จะช่วยส่งให้ธนูยิงไปถึงเรือของข้าศึก

ไม่เป็นอุปสรรคต่อภาพรวม ขอเพียงแน่วแน่ไม่ไหวติง อวีเหวินอวินก็มีอาจใช้เรื่องนี้มาคุกคามท่านได้"

คำพูดนี้มีความเอ็นชารั้ใจในแบบของเยียนอู่ซื่อ ความหมายภายใต้คำพูดคือ นับแต่โบราณผู้สำเร็จการใหญ่สามารถลงทัณฑ์ได้แม้กระทั่งบิดามารดา และพี่น้องก็มีใช้ไม่มีตัวอย่างให้เห็น นับประสาอะไรกับบุตรธิดาเล่า ถึงอย่างไรผู้ลี้หวู่เจียนก็มีได้มีเพียงบุตรชายสองคนนี่ แต่ข้างกายยังมีอีกสามคน หนึ่งในผู้ลี้หวู่เจียนตอนนี้กำลังอยู่ในวัยฉกรรจ์ให้กำเนิดบุตรธิดาอีกสักคนไม่นับเป็นเรื่องยาก ไม่จำเป็นต้องส่งบงเส้งยมเจียมตัวอยู่ในพระหัตถ์ของอวีเหวินอวิน เพราะบุตรชายสองคน ควรทำอะไรทำสิ่งนั้นจะดีกว่า

แม่เส้นเดียวไม่เห็นด้วยกับคำพูดนี้ แต่หาได้ประหลาดใจหรือผิดคาดไม่ เพราะความเข้าใจของเขาที่มีต่อเยียนอู่ซื่อนั้นรู้ดีว่าประมุขเยียนเป็นคนเช่นนี้จริงๆ ในทางตรงข้าม ความพิเศษสารพัดที่เยียนอู่ซื่อมีต่อเขาในช่วงนี้ต่างหากคือสิ่งที่พิลึกผิดปกติ

ในที่นั้น นอกจากเส้นเดียวแล้ว ยังมีเจิ้งอู้กับเปียนเหยียนเหมย เปียนเหยียนเหมยคือศิษย์ของเยียนอู่ซื่อ คนในพรรคมารย้อมกระทำการแปลกประหลาดเช่นเดียวกัน ไม่มีทางรู้สึกว่าคำพูดนี้ผิดปกติอะไร เจิ้งอู้ถูกผู้ลี้หวู่เจียนนำมาเป็นคนสนิทได้ ย่อมมีไฉนดีแต่อย่างใด แม้เขามีได้กล่าวคำก็แสดงออกว่าเห็นด้วยกับคำพูดของเยียนอู่ซื่อ

ผู้ลี้หวู่เจียนแค้นยืม "แม้กล่าวว่าผู้สำเร็จการใหญ่ไม่ยึดติดเรื่องเล็กน้อย แต่จะให้ตัดขาดเลือดเนื้อเชื้อไขได้อย่างไรได้อย่างไร ให้ทำอย่างอันเกาลูบอบแบ่งน้ำแกงเนื้อบิดาถ้วยหนึ่งจากเซียงอวี เรื่องนี้ข้าทำไม่ได้ หากว่าข้าไม่เหลียวแลได้ แม้แต่เลือดเนื้อตัวเอง ประมุขเยียนคงดูแลจนข้ากระมัง"

คำพูดนี้กล่าวได้หลักแหลมอย่างยิ่ง เป็นการขอให้เยียนอู่ซื่อช่วยเหลือบุตรธิดาของตนเองจริงๆ แต่กลับทิ้งความทรงจำอันมีคุณธรรมให้ผู้คนคิดเป็นสองเต้ หากใจอ่อนเหมือนอวีเหวินเซียนย่อมสำเร็จการใหญ่ไม่ได้ แค่นี้หากหมดประโยชน์แล้วกำจัดทิ้งเหมือนไก่เจียนก็ชวนให้หนาวใจ คำพูดนี้ไต่กับผู้ลี้หวู่เจียนกำลังคลายความกังวลใจ บอกเป็นนัยว่าภายหน้าตนเองไม่มีทาง

ลืมนุญคุณ

เส้นเอ็นขาวเข้าใจอยู่rangๆ แล้วว่าเหตุใดเยียนอุฐีจึงเปลี่ยนมาสนับสนุน
ผู้ลืมนุญคุณ

เยียนอุฐีอ้อมแอ้ม ยิ้ม หาได้ติดพันอยู่ที่คำถามว่าจะช่วยหรือไม่มากนัก
ถามโดยตรง "ท่านแน่ใจว่าพวกเขายังมีชีวิตอยู่ในวัง?"

ผู้ลืมนุญคุณรู้ว่านี่หมายความว่าเยียนอุฐีขอรับปากช่วยคนแล้ว รีบปลุกเร้า
จิตใจกล่าวว่า "เรื่องนี้แน่ใจยิ่ง สองเฮาชอบใช้คนเสี่ยงตายส่งจดหมายออกมา
บอกว่าฝ่าบาทจับบุตรชายไว้ในวังสองเฮา ข้ายังกักบริเวณสองเฮาไม่ให้
ออกจากตำหนัก จวบจนบัดนี้ก็สิบกว่าวันแล้ว ดูเหมือนฝ่าบาทคิดให้ตัวประกัน
ปีบบังคับ ให้ข้ามีอาจปุมปาม"

การก่อกบฏมิใช่การกินข้าวต้มน้ำ เติมทีแต่ผู้ลืมนุญคุณเตรียมการ
สารพัด สุดท้ายยังมีอาจตัดสินใจ การปีบคั้นนี้ของสองเด็กกลับปีบคั้นการตัดสินใจ
ของเขาออกมาแล้ว ขอเพียงช่วยบุตรธิดาออกมาได้ เขาต้องเปิดฉากก่อกบฏ
ในวังทันทีอย่างไม่พูดพร่ำทำเพลงแน่นอน

เยียนอุฐีกล่าวว่า "ช่วยบุตรธิดาของท่านออกมาก็ต้องเตรียมแตกหักกับ
อวีเหวินอวินให้ดี อวีเหวินอวินมีกองกำลังสำนักพุทธปกปักในวัง ข้ายังมี
คนของนิกายเหอฮวนอยู่ ต่อให้พวกเขาสู้เข้าไม่ได้ แต่หากเข้าตาจน สังหาร
บุตรธิดาของท่านก็มีใช้เรื่องยาก"

ผู้ลืมนุญคุณถอนหายใจ "ใช่ ข้าเองก็คิดถึงขั้นนี้ ในใจหวาดวิตกอยู่บ้าง
มีทราบประมุขเยียนมีวิธีอื่นใด"

เยียนอุฐีขอพบคิดครุ่นหนึ่ง "อวีเหวินอวินไม่ยอมปล่อยคน แต่ก็มิได้ฉีกหน้า
พวกท่านในที่แจ้ง พวกท่านเข้าวังโดยอ้างว่าส่งสิ่งของให้บุตรธิดา ค่อย
หาโอกาสช่วยคน มีเพียงวิธีนี้วิธีเดียวแล้ว"

เปียนเหยียนเหมยต่อความอย่างเฉียบแหลมยิ่งนัก "เรื่องนี้ให้ศิษย์
จัดการเถิด อาจารย์ ศิษย์ปลอมตัวเข้าวังสักรอบ หาโอกาสช่วยคนออกมา"

ไหนเลยจะรู้ว่าเยียนอุฐีกลับปฏิเสธ "วรยุทธ์เจ้ายังขาดความชำนาญ
เผชิญหน้าเสียถึงมีเพียงตายสถานเดียว"

เปียนเหยียนเหมยลู่บจุมก หุบปากแล้ว

เยียนอู๋ซือกล่าว "รูปร่างของข้าดึงดูดสายตาเกินไป และไม่เคยฝึกวิชา
ย่อกระดูก ต่อให้ปลอมตัว คนอื่นมองจุดต่างไม่ออก เข้าไลน์เสียถึงกิมองออก
ได้ทันที ได้ผลตรงกันข้ามกับที่หวังไว้ คิดจะช่วยคนครั้งนี้ก็ได้แต่หาผู้ที่วิรุทธิ์
สูงส่ง ข้ายังพลิกแพลงตามสถานการณ์ได้ ยามนั้นข้าจะคอยประสานงาน
อยู่นอกวัง"

ในสายตาผู้ลี้หู่เจียน วิรุทธิ์ของเปียนเหยียนเหมยสูงมากแล้ว ใครจะ
ไปรู้ว่าเยียนอู๋ซือยังบอกว่าไม่เพียงพอ ต้องสูงยิ่งกว่า ข้ายังต้องเตรียมประมือ
กับเสียถึง เช่นนั้นต้องเป็นยอดฝีมือระดับปรมาจารย์เป็นแน่ แต่ยอดฝีมือ
ระดับปรมาจารย์ที่เป็นฝึกกาดขาว คิดจะได้มาก็หาได้ง่ายดาย อย่าว่าแต่ตอนนี้
ผู้ลี้หู่เจียนยังมีโชสองได้ แม้ว่าเขาเป็นสองได้แล้ว ก็ต้องปฏิบัติต่อยอดฝีมือ
เช่นนี้ด้วยมารยาทสามส่วน ตอนนี้จะไปหาได้ที่ใดในชั่วขณะ

เมื่อเห็นดวงตาสีดำคล้ำวนตออยู่บนร่างตนด้วยความคาดหวัง เส้นเชียว
ก็ลอบถอนหายใจหนึ่งเสียง กล่าวด้วยวาจาอ่อนโยน "บรรพชิตไร้สามารถ แต่
ช่วยชีวิตคนบุญกุศลสุดประมาณ ย่อมยินยอมลงดูสักครั้ง เพียงแต่ข้า
ไม่ชำนาญเส้นทางในวัง หลังเข้าไปแล้วสองตามืดสนิท ยามนั้นเกรงว่ายังมิได้
ช่วยคนก็หลงทางก่อนแล้ว"

เมื่อครู่ผู้ลี้หู่เจียนก็นึกถึงเส้นเชียวแล้ว แต่ไม่เหมือนกับการผูกมิตร
กับเยียนอู๋ซือ เขากับเส้นเชียวไม่เคยมีความสัมพันธ์ลึกซึ้ง ผู้อื่นมิได้เอ่ยปาก
เขาก็มีอาจหาหนำนอนร้อง ตอนนี้เส้นเชียวเป็นฝ่ายเอ่ยปากเขาย่อมดีใจเกินคาด
"มีนักพรตเส้นออกโรง ข้าย่อมคาดหวัง เพียงแต่การเข้าวังครั้งนี้อันตราย
หนักหนา แม้ข้าเป็นห่วงบุตรเพียงใด แต่ก็มิกล้าบ่มบ่ามให้นักพรตเส้นอยู่
ในอันตราย ได้ยินว่าวันที่แปดเดือนสี่ เสียถึงจะไปขอพรที่วัดชิงเหลียงในเมือง
ขาดเขาไป คนอื่นก็จะรับมือได้ง่ายขึ้นบ้าง ยามนั้นข้าจะส่งคนจำนวนหนึ่ง
ไปอยู่ข้างกายนักพรตเส้น ประการแรกเพื่อนำทาง ประการที่สองเพื่อป้องกัน
เหตุสุดวิสัย จะได้เป็นผู้ช่วยของท่าน"

เปียนเหยียนเหมยกล่าว "คุณภาพสำคัญกว่าจำนวน ข้าเข้าวังเป็นเพื่อน

นักพรตเส้นจะดีกว่า เส้นทางในวังข้าเองก็นับว่าคุ้นเคย นอกนั้นค่อยส่งสาวใช้มาสองคนก็พอ อวีเหวินอวินมิใช่คนโง่ คนมากเข้าจะเกิดความสงสัย

เส้นเฉียวพยักหน้า ไม่กล่าวคำอีก

ทั้งสองฝ่ายหารือเรื่องเวลาและสถานที่ ตกลงกันว่าจะให้ผู้ลี้วหูเขียนส่งหนังสือทูลขอเยี่ยมเยียนก่อน หากอวีเหวินอวินไม่อนุญาต ค่อยใช้คนเข้าวังส่งสิ่งของในนามนางตุ่กูมารดาสองเฮา พวกเส้นเฉียวนัดหมายพบหน้ากันที่จวนสุขกั้วกงวันที่เจ็ดเดือนสี่ ค่อยปลอมตัวติดตามสุขกั้วกงเข้าวังไปเยี่ยมสองเฮา จากนั้นหาโอกาสช่วยคน

ในตอนนี้มีคนรายงานข่าวที่เขียนอุ๊ซื่อกับเส้นเฉียวกลับจวนพระอาจารย์น้อย บุกรุกเข้าไปโดยไม่สนคำสั่งห้ามของเมืองบนแล้ว ฉะนั้นที่นี้ไม่เหมาะที่จะอยู่นาน กล่าวเรื่องสำคัญจบ กลุ่มคนจึงต่างแยกย้ายกันไป ผู้ลี้วหูเขียนออกไปตามทางลับจวนพระอาจารย์น้อยกลับจวนสุขกั้วกง เปียนเหยียนเหมยพาเขียนอุ๊ซื่อกับเส้นเฉียวไปที่เรือนอีกแห่งหนึ่งในเมือง

เรือนนี้มีสี่เรือนที่เขาเคยอยู่ แต่เป็นอีกหลังหนึ่งที่เส้นเฉียวไม่เคยย่างกรายมาก่อน คนในพรรคมารมีที่ซ่อนตัวมาหลาย เส้นเฉียวสงสัยว่าเปียนเหยียนเหมยลอบซื้อเรือนแปดหลังสิบหลังเตรียมไว้ใช้ก่อนแล้ว พอถูกพบหลังใดก็ละทิ้งหลังนั้น เปลี่ยนฐานที่มั่นใหม่ ถึงตอนแรกจะพึ่งพาอวีเหวินยงก็ตาม แต่นิกายสวนเวียก็ทำเงินได้มากเช่นกัน ในยามนี้ร่างกายสวนเวียก็มีร้านค้าไม้ไม่น้อย หากกล่าวถึงเรื่องขนาดอาจไม่ยิ่งใหญ่เท่าพรรคลิ่วเหอ แต่หากกล่าวถึงความมั่งคั่งและอำนาจ เขียนอุ๊ซื่อเองก็ไม่นับรองอย่างแน่นอน

เปียนเหยียนเหมยแนะนำ "ที่นี่คือเรือนส่วนตัว แว่นป้ายสกุลหลิ่บออกต่อภายนอกว่าเป็นเรือนของพ่อค้าคนหนึ่ง คนของนิกายเหอสวนเองก็สืบไม่พบที่นี้ในฉับพลันทันใด อาจารย์กับนักพรตเส้นวางใจได้"

เปียนเหยียนเหมยไม่รู้ว่ามีเส้นเฉียวกับอาจารย์ของตนมีความสัมพันธ์อะไรกัน หากกล่าวว่าเป็นมิตร คนทั้งสองก็ดูเหมือนไม่ใช่ อีกทั้งด้วยนิสัยของอาจารย์ตนเอง แม้กระทั่งอันดับหนึ่งในใต้หล้าจะเป็นสหายกับเขาก็กังไม่แน่ว่าเขาจะเหลียวแล ยิ่งไม่ต้องกล่าวถึงเส้นเฉียว เปียนเหยียนเหมยยังจำได้ว่า

ในตอนแรกอาจารย์ตนเองพาเส้นเขียวไปไหนมาไหนข้างกายตลอดเวลา ก็เพียงเพื่อเพิ่มความสำเร็จให้ตัวเอง เรียกไม่ได้ว่ามีตรรกภาพเป็นอันขาด

ความช่างสังเกตของเปียนเหยียนเหมยเฉียบไวกว่าอวี๋เซิงเยียนมาก ย่อมมองออกว่าจุดพิเศษที่เยียนอู๋ซื่อปฏิบัติต่อเส้นเขียวยามนี้มีแตกต่างกับเมื่อก่อน แต่แท้จริงแล้วมีอะไรแตกต่างเขาเองกับบอกไม่ได้...แม้ระดมความคิดก็ยังไม่สามารถคิดได้ว่าอาจารย์ตนเองมีความคิดเช่นไร แม้เส้นเขียวสุขภาพอ่อนโยนและหล่อเหลางดงาม แต่มองอย่างไรก็ไม่สามารถนึกโยงถึงชายบำเรอขึ้นอันได้เลย ยิ่งไม่ต้องกล่าวถึงการจัดอันดับยอดเยี่ยมแห่งใต้หล้าที่เพิ่งออกจากเตาโดยตำหนักหลิวหลี่ เส้นเขียวได้เข้าสู่สิบอันดับแรก ถ้ามองใต้หล้าว่ามีผู้ใดกล้ามีเจตนาร้ายต่อยอดฝีมือระดับปรมาจารย์บ้าง

เยียนอู๋ซื่อกล่าว

แต่เปียนเหยียนเหมยคิดไม่ถึงเลยว่าอาจารย์ตนเองจะกล้า

ไม่ว่าจะกล่าวอย่างไร ในเมื่อเยียนอู๋ซื่อให้ความสำคัญต่อเส้นเขียว เปียนเหยียนเหมยเป็นคนมีไหวพริบ ย่อมไม่มีทางเฉยชาต่อเส้นเขียว ยิ่งไม่ต้องกล่าวถึงแม้เขากระทำการตามรูปแบบไม่เลือกวิธีของอาจารย์ แต่ในใจกลับมีความเลื่อมใส เห็นความสำคัญต่อการประพัตต์ตัวของเส้นเขียวหลายส่วน ควรทราบว่าได้หล้านี้คนตำหนามิถุนชนจอมปลอมล้วนมากมาย ข้ายังมีคนที่ดูคล้ายจิณญูชนมีคุณธรรม แต่ความเป็นจริงหลอกหลอผู้คนจนมิอาจควบคุมตัวเองเหล่านั้น เรามีสถานะของชาวยุทธภพ ข้ายังเหยียบย่างในราชสำนักเป่ย์โจวมาหลายปี เคยเห็นคนหลากหลายรูปแบบ คนอย่างเส้นเขียว เรียกได้ว่าพูดได้ทำได้ รู้จริงทำจริง

ขณะกำลังกล่าวคำ จวนสุขกั๊วกังก็ใช้คนส่งสิ่งของมาอย่างลับๆ อีกทั้งระบุชื่อวาส่งให้เส้นเขียว

ในเมื่อนิกายสวนเหยี่ยมุกับมิตรกับจวนสุขกั๊วกัง ที่นี้ย่อมให้ฝ่ายตรงข้ามรู้ด้วยเช่นกัน เพื่อสะดวกต่อการติดต่อ

เส้นเขียวไม่รู้สาเหตุ รอจนเปิดกระบอกลูกไม้ไผ่ออก หยิบสิ่งของด้านในออกมาทางดู ก็อดมิได้ที่จะส่งเสียงเอะเบาะๆ

เยียนอุฐีอควาตมองแวบหนึ่งอยู่ด้านข้าง แยมี่ยมพลางกล่าว "ผู้ลิวหูเจียนเป็นคนฉลาดที่รู้จังหวะ"

สิ่งของม้วนนี้คือหนึ่งในห้าของคัมภีร์สุริยันที่เดิมที่ซ่อนอยู่ที่วังเปยโจว

คัมภีร์สุริยันเล่มนี้ เยียนอุฐีอเคยอ่านแล้ว แต่ในตอนนั้นตระหนักได้ว่าเนื้อหาในนั้นไม่สอดคล้องกับหนทางของคัมภีร์หงส์กิเลน จึงมิได้ทึ่งเนื้อหา มาทั้งหมด ต่อมาเมื่อเกิดความรู้สึกดีๆ ต่อเส้นเฉียวจึงยอมบอกเนื้อหาที่ตนเองจำได้แก่เขาคร่าวๆ แต่ถึงอย่างไรก็ต่างกับการส่งชิ้นส่วนคัมภีร์ทั้งในมือเจ้าตัวเองอย่างสิ้นเชิง เท่ากับตอนนี้เนื้อหาคัมภีร์สุริยันห้าเล่ม ตัดเล่มที่นี้กายเหียนไถไปเส้นเฉียวได้รู้หมดแล้ว

ชิ้นส่วนของคัมภีร์สุริยันแม่ล้ำค่า แต่อวีเหวินอวินหาใช่ผู้ฝึกยุทธ์ไม่ วันนั้นหลังวางยาพิษสังหารบิดา ความจริงในวังหลวงผ่านการเปลี่ยนแปลงรอบหนึ่ง พระองค์ไม่วางและไม่ได้สนใจสิ่งของเช่นนี้ ผู้ลิวหูเจียนอาศัยความได้เปรียบจากสถานะ ให้นุตรีฉวยโอกาสขณะทุลฉุนนำสิ่งนี้ออกมาจากในวังได้ไม่ยาก นับจากนั้นเขาก็เก็บชิ้นส่วนคัมภีร์นี้เอาไว้ตลอด กระทั่งตอนนี้จึงมอบให้เส้นเฉียว

ของขวัญสำคัญชิ้นนี้ส่งมา เส้นเฉียวย่อมต้องรับน้ำใจของเขา เพราะผู้ลิวหูเจียนวางตัวเก่งยิ่งนัก เขาไม่รอหลังเรื่องราวสำเร็จค่อยมอบของขวัญชิ้นนี้ให้ แต่ส่งชิ้นส่วนคัมภีร์มาก่อน แสดงออกว่าตนเองเชื่อว่าเส้นเฉียวเป็นวิญญูชนใจกว้าง ให้สัญญาแล้วจะไม่กลับคำ

ตอนนี้แม้ในวังอันตรายเพียงใด เส้นเฉียวก็ต้องไปสักรอบ อีกทั้งยังไปด้วยความสมัครใจ

ฉะนั้นเยียนอุฐีอจึงบอกว่าผู้ลิวหูเจียนรู้จักกาลเทศะและวางตัวเก่ง

เส้นเฉียวระจางแจ้งโดยพลัน จึงกล่าวว่า "ก่อนหน้าท่านบอกว่าเห็นผู้ลิวหูเจียนมีผลประโยชน์ใหญ่หลวง นั่นก็คือเรื่องนี้หรือหากหรือ ท่านคาดไว้แล้วว่าผู้ลิวหูเจียนจะมอบชิ้นส่วนของคัมภีร์สุริยันให้ข้า?"

เยียนอุฐีอแยมี่ยมพลางกล่าว "ข้าใช่เป็นเทพเซียน จะรู้ล่วงหน้าได้อย่างไร... ชิ้นส่วนคัมภีร์อยู่ในมือผู้ลิวหูเจียน นี่คือนี่สิ่งทีข้ารู้ เขาอยากให้เจ้า

ช่วยเหลือ อย่างน้อยต้องนำออกมาแสดงความจริงใจจึงจะถูก ตอนนั้นวรยุทธของเจ้าพื้นฟูอย่างคาดหวังได้ เพียงแต่คัมภีร์สุริยันสืบทอดกัน เนื้อหาอาจขาดตกไปบ้าง อย่างไรก็ตามไม่สวดยงาม ไม่น่าว่าในนั้นจะมีส่วนสำคัญอะไรหลุดร่ว ย่อมไม่เอื้อต่อการฝึกปรือ ฉะนั้นต่อไปให้มีเรื่องราวในครั้งนี ข้าเองก็ต้องนำขึ้นส่วนคัมภีร์จากในมือเขามาให้เจ้าเช่นกัน"

เส้นเขียวอดมิได้ที่จะมองดูเขาแวบหนึ่ง

เยียนอู้อืตักกับคนผู้หนึ่งสามารถติได้ถึงขั้นที่มอบสมบัติทั่วหล้าไว้ เบื้องหน้าอีกฝ่าย ทั้งยังบอกฝ่ายตรงข้ามอย่างใจกว้างว่า 'ข้ายินยอมทำเช่นนั้น'

เมื่อเห็นสายตาที่เส้นเขียวทอดมา เยียนอู้อืก็แยมยิ้มเล็กน้อย "อาเจียวไม่ต้องซาบซึ้ง เนื้อหาของเล่มนี้ ข้าเองก็เคยบอกเจ้าคร่ำๆ แล้ว ผู้ลี้หวูเจียนทำเช่นนั้นอย่างมากก็เพียงแค่เติมบุปผาบนผ้านิ้นแพร รอครราวหน้าข้าให้สิ่งที่ดีกว่าแก่เจ้า เจ้าค่อยซาบซึ้งก็ยังไม่สาย!"

เส้นเขียวเลื่อมใสต่อความหนาหนาของคนผู้น้อยอย่างจริงๆ เขารีบวิ่งสายตากลับมา กลัวว่าเยียนอู้อืจะกล่าวคำพูดน่ากลัวอะไรออกมาอีก

รอนจนถึงวันที่เจ็ดเดือนสี่ เยียนอู้อื เส้นเขียว และเปียนเหยียนเหมยก็มาที่จวนสุขกั้วกงตามนัด

ก่อนหน้านั้น ผู้ลี้หวูเจียนถวายฎีกาขอร้องให้นางตุ๋กเข้าวังเยี่ยมเยียนบุตรแล้ว เรื่องนี้ถูกส่งเต๋ปฎิเสธดังคาด ผู้ลี้หวูเจียนจึงถวายฎีกาอีกฉบับหนึ่งบอกว่าแม่นางตุ๋กมีอาจเข้าวังเยี่ยมเยียนสองเฮา แต่มารดาและบุตรมีสัมพันธ์ลึกซึ้ง หวังว่าจะนำจดหมายและของกินเข้าวังถวายให้สองเฮาได้ นับว่าเป็นความตั้งใจของมารดาที่คิดถึงบุตรของตน

บางทีสองเต๋อาจยังไม่อยากเปิดเผยความบาดหมางกับสุขกั้วกงต่อสาธารณณะ ครั้นนี้จึงยอมอนุญาติ

ผู้ลี้หวูเจียนเลือกสาวใช้ที่เฉลียวฉลาดมากความสามารถสองคน เตรียมเข้าวังเป็นเพื่อนเส้นเขียวกับเปียนเหยียนเหมย

เมื่อมองเห็นเสื้อผ้าที่ต้องใส่เข้าวัง เส้นเขียวก็สีหน้ามีดครีမ် สอบถาม

เยียนอุฐี้อ "เหตุใดท่านไม่เคยบอกข้าว่าต้องปลอมเป็นหญิง"

เยียนอุฐี้อถามกลับด้วยความประหลาดใจ "บุรุษภายนอกจะเข้าวังตามอำเภอใจได้อย่างไร ข้ายังเป็นตาหนักใน ข้าคิดว่าเจ้ารู้อยู่แล้วเสียอีก"

เส้นเชียวเงียบเสียง

เขารู้สึกว่าเยียนอุฐี้ออาจยังจดจำความแค้นเรื่องที่เขาให้อีกฝ่ายแต่งชุดสตรีในตอนนั้น เพียงแต่เหตุผลของผู้อื่นใจแข็งเช่นนี้ เขามิอาจโต้แย้งได้เลย

เยียนเหยียนเหมยยังปลอบใจเขา "ไม่เป็นไร ข้าเองก็ต้องแต่งชุดสตรี"

เรื่องมาถึงขั้นนี้แล้ว ในเมื่อรับปากผู้อื่น ย่อมไม่สามารถกลับคำ เส้นเชียวจำต้องยอมให้เหล่าสตรีเปลี่ยนเสื้อผ้า ข้ายังบัดๆ ญู บนหน้าให้ตนเองอย่างยอมรับชะตากรรม

สาวใช้ที่แปลงโฉมให้เขามีใส่สาวใช้ธรรมดา แต่เป็นศิษย์หญิงนิกายฮ้วนเวียที่เยียนเหยียนเหมยพามาด้วย ค่อนข้างมีความรู้ในด้านปลอมตัวเปลี่ยนโฉม

ก่อนหน้านี้เส้นเชียวคิดว่าการเปลี่ยนโฉมคือสวมหน้ากากหนึ่งมนุษย์ไว้บนหน้าเหมือนฮัวซีจิง ค่อยกอประกบวิชาลับ แต่เยียนเหยียนเหมยกลับบอกเขาว่าหาใช่เช่นนั้นไม่

"วิชาเปลี่ยนหน้าของฮัวซีจิงต้องใช้หนังมนุษย์ปรุงกับสมุนไพรนับไม่ถ้วน ค่อยใช้วิชาลับหลอม มิใช่จะเห็นผลได้ในครึ่งปีหนึ่งปี ประการแรกพวกเราไม่มีเวลาเพียงนั้น ประการที่สองวิชาลับประเภทนั้นข้าเองก็ไม่มีผลลัพธ์ ประการที่สามหน้ากากกับคนที่เปลี่ยนหน้าต้องมีเค้าโครงที่สอดคล้องกัน พิถีพิถันอย่างยิ่ง หากมีความคลาดเคลื่อนเล็กน้อยก็ถูกคนมองช่องโหว่ออกได้ง่าย ยิ่งนักและจะไม่เหมือนเลย ฉะนั้นยังมีผู้เปลี่ยนเป็นใช้วิธีอื่น"

สาวใช้นางหนึ่งที่ตั้งหน้าให้เส้นเชียวกล่าว "เดิมที่ท่านนักพรตก็หน้าตาหล่อเหลางดงามอยู่แล้ว เพียงแต่งเล็กน้อยก็เปลี่ยนเป็นคนงามลมเมื่องได้"

เส้นเชียวกล่าวด้วยความสงสัย "บุรุษมีลูกกระเดือก สตรีไม่มี ต่อให้คอเสื้อสูงก็มิอาจปิดบัง คนช่างสังเกตมองออกได้ในแวบเดียว นี่จะอำพราง

เช่นไร"

สาวใช้ยิ้มหวานๆ กล่าว "ท่านนักพรตปล่อยให้มันเป็นหน้าที่พวกข้าเถิด"

เปียนเหยียนเหมยที่ด้านข้างยังเตือนพวกนาง "อย่าทำให้นักพรตเสี
งามเกินไป หากถูกสองเต้หมายตาจะแย่เอา"

เส้นเฉียว "..."

สาวใช้หัวเราะพรอดพลางกล่าว "เช่นนั้นพวกเราคงจนปัญญา ต่อให้พยายามเช่นไรก็อำพรางเสน่ห์ของท่านนักพรตมิได้ อย่างมากได้แค่ทำให้
ใบหน้าธรรมดาขึ้นสักหน่อย!"

เมื่อแต่งหน้าและลำคอเสร็จ พวกนางก็นำเสื้อผ้าสาวใช้จวนสูญกั้วง
สองชุดให้เส้นเฉียวกับเปียนเหยียนเหมยสวมใส่

ทุกอย่างเตรียมการเรียบร้อยบนหน้าเส้นเฉียวเผยความอึดอัดหลายส่วน
กลับเป็นเปียนเหยียนเหมยสีหน้าสงบเสถียรปลอดโปร่งข้างยังมีแก้ไขเลียนแบบ
สาวใช้เหล่านั้น จีบมือขึ้นปิดปากหัวเราะ "พี่สาวเส้น ท่านว่าข้างงามหรือไม่"

เส้นเฉียวกระตุกมุมปาก

แม่เยียนฮู้อื้อคุ่นชินกับคนงามแล้ว แต่เมื่อมองเห็นเส้นเฉียวที่เปลี่ยนเป็น
ชุดสตรีก็มีความรู้สึกตะลึงพลั้งเพริดที่ยากจะอ่อนแอ

นี่คือความคิดแรก

ความคิดที่สองคือตาข้าก็ดีเหมือนกันนะ

การเปลี่ยนโฉมนั้นพิถีพิถันมาก นอกจากจะเปลี่ยนหน้ามนุษย์โดยตรง
เหมือนฮั่วซีจิงแล้ว ก็ไม่มีทางเปลี่ยนหน้าตาจนไม่เหลือเค้าได้เด็ดขาด ฉะนั้น
หลังเส้นเฉียวแต่งชุดสตรี บนหน้ายังคงไม่ค่อยมีความแตกต่างกับวันวาน
มากนัก แต่สาวใช้nikายส่วนเวรียมีน้อยอดเยียม ทำการแก้ไขรายละเอียด
จำนวนหนึ่ง ทำให้เค้าโครงใบหน้าอ่อนโยนมีความเป็นสตรีกว่าเดิม เมื่อ
เป็นเช่นนี้ ต่อให้เป็นคนที่เคยรู้จักเส้นเฉียวก็ยากที่จะจำเขาได้

เดิมทีเส้นเฉียวก็มีหน้าตาน่ามองมากอยู่แล้ว บัดนี้เปลี่ยนเป็นเสื้อผ้าสตรี
ย่อมมีความโดดเด่นที่มากกว่าเดิม แม้ว่าสิ่งที่อยู่บนร่างเส้นเฉียวจะเป็นเพียง
เสื้อผ้าสาวใช้ บนศีรษะไม่มีแม้กระทั่งเครื่องประดับสักชนิด ก็ยังคงสามารถ

ดึงดูดความสนใจได้ในแวบเดียว

เยียนอุซึเอเองก็พบปัญหาข้อนี้ "ทำให้น้ำของเขามีสีเหลืองอีกสักหน่อย"

ครูหนึ่งให้หลัง โบหน้าและลำคอของเส้นเขียวล้วนเหลืองไหมกว่าเดิม นับว่าปัดจุดที่สะกิดใจไปได้สามส่วน สาวใช้ละเอียดรอบคอบยิ่งนัก แม้กระทั่ง สีสันของมือทั้งสองก็เปลี่ยนไปด้วย เพื่อมิให้ถูกคนมองเห็นความผิดปกติ

เปียนเหยียนเหมยและเส้นเขียวล้วนเป็นบุรุษ ชำยังไม่มีความอายกระดูก หลังแต่งกายชุดสตรีรูปร่างยังคงสูงโปร่งเตอะตาเกินไป ผู้ลี้หรือเจียนเองก็ละเอียดรอบคอบยิ่ง จึงได้หาสาวใช้ที่รูปร่างสูงโปร่งเช่นเดียวกันสองคนจาก ในจวนมาโดยเฉพาะ เดิมทีสาวใช้ทางเหนือก็สูงอยู่แล้ว คนเช่นนี้จึงหาได้ง่ายยิ่ง แม้เมื่อเทียบกันแล้วยังคงเตี้ยกว่าพวกเปียนเหยียนเหมยครึ่งศีรษะ แต่หลังหนุนด้วยพื้นรองเท้า ความแตกต่างด้านความสูงก็ไม่ค่อยเด่นชัดแล้ว คนรอบข้างเห็นเพียงรูปร่างสาวใช้ทั้งสี่ที่เข้าวังครั้งนี้สูงอยู่บ้าง คงไม่ไปจับจ้อง เปียนเหยียนเหมยกับเส้นเขียวโดยเฉพาะ

เมื่อจัดการทุกอย่างเสร็จก็ถึงเวลาเข้าวัง เส้นเขียวกับเปียนเหยียนเหมย จึงถือสิ่งของทั้งหมดที่จวนสุขกั้วกงจะถวายให้สองเฮาเข้าวังไปด้วยกันกับ สาวใช้อีกสองนาง

ความจริงเส้นเขียวไม่กังวลเรื่องความปลอดภัยของตัวเอง ด้วยวรยุทธ์ของเขา ขอเพียงไม่ปะทะกับเสวียถึงชิงหน้า ต่อให้ถูกกองกำลังรักษาวัง โอบล้อมเป็นชั้นๆ คิดจะหลุดออกจากอันตรายยังคงทำได้ แต่ถ้าหากยังต้อง พาคณะชายน้อยทั้งสองของสุขกั้วกง กอปรกับสองเฮาอีกหนึ่งคนไปด้วย เช่นนั้นก็ยากเหลือเกิน หากในนั้นมีความผิดพลาด ต่อให้ผู้ลี้หรือเจียนไม่ว่ากล่าว เส้นเขียว ตัวเส้นเขียวเองก็ต้องสูญเสียชื่อเสียงวีรบุรุษไป ไม่มีหน้าเผงอยู่ใน ยุทธภพต่อไปแล้ว

ในใจขบคิดไปมา ขณะที่ก้าวเข้าประตูวัง บนหน้าเขาไม่เผยสีหน้าใด ความจริงเริ่มวางแผนแล้วว่าใช้เส้นทางสายใดออกจากวังได้ใกล้ขึ้นบ้าง

"ไม่ต้องดูแล้ว" เปียนเหยียนเหมยเหมือนรู้ว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่ ริมฝีปากขยับกล่าวว่าด้วยวิชาถ่ายทอดเสียงทางลมปราณ "อวีเหวินอวินแต่งตั้ง

ฮองเฮาห้าพระองค์ แม้ฮองเฮาพระองค์นี้ที่พวกเราจะไปช่วยคือฮองเฮาใหญ่แห่งวังใน แต่ก็เห็นว่าพระองค์ได้รับความโปรดปรานน้อยที่สุด ฉะนั้นตำแหน่งของนางจึงอยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือ จากที่นี้ไปที่นี่ต้องเดินทางยาวมากช่วงหนึ่ง"

เสิ่นเฉียวเองก็ตอบด้วยวิชาถ่ายทอดเสียงทางลมปราณ "วังหลวงมิใช่มีประตูวังสี่บานหรือ หากออกไปทางประตูทิศเหนือเล่า"

เปียนเหยียนเหมยกล่าว "ประตูทางเหนือไม่เคยเปิดมาก่อน กำแพงสูงเพียงนั้น ต่อให้พวกเราข้ามไปได้ แต่จะพาอีกสองสามคนไปด้วยก็อับจนปัญญานัก ยอดฝีมือเหล่านั้นของอวี๋เหวินอวาก็มิให้รับมือได้ง่าย ถึงเวลาขอเพียงมือเกาทัณฑ์ขึงเกาทัณฑ์ มีอีกหลายคนมาล้อมโจมตี พวกเรามีปีกก็ยากที่จะบินหนีไปได้"

เสิ่นเฉียวขมวดคิ้วเล็กน้อย

ก่อนออกจากจวน พวกเขาคงลงวิธีหนีออกมากันแล้ว นั่นคือหลังเสิ่นเฉียวกับเปียนเหยียนเหมยพบฮองเฮาจะถือโอกาสล่องครีษัตริ์ตรงปากประตูเข้าไปใต้ให้สลบ จากนั้นพาฮองเฮากับบุตรชายทั้งสองของผู้ลี้หู่เจียนจากไปด้วยกัน ถ้าหากระหว่างทางหลบหลีกทหารลาดตระเวนกับยอดฝีมือทั้งหลายได้ ถึงปากประตูวังย่อมมีคนคอยประสานงานก็นับว่าปลอดภัยแล้ว

เมื่อไม่มีตัวประกันอยู่ในมือ ผู้ลี้หู่เจียนก็สามารถเปิดฉากก่อกบฏได้ตอนนี้เสียถึงอยู่ที่วัดชิงเหลียง มีเยียนฮู่ซื่อไปตรึงกำลัง ขางอิงสิงกับหยวนชิวชิวไม่อยู่ในเมืองหลวง นิกายเหอฮวนเสมือนผู้มั่งกรไร้เคียร เป็นโอกาสดีที่ฟ้าประทาน ผู้ลี้หู่เจียนยังลอบติดต่อกับกองทัพป้องกันเมืองหลวงไว้ก่อนแล้ว หากสำเร็จได้ในคราวเดียว แผ่นดินก็จะเปลี่ยนผู้นำ ตะวันจันทราเปลี่ยนฟ้าใหม่นับจากนี้

แต่ยิ่งแผนการสมบูรณืมากก็เป็นจริงได้ลำบาก ต่อให้แผนการรัดกุมก็ต้องมีจุดรั่วไหล อีกทั้งครั้งนี้เรื่องเกิดขึ้นอย่างฉุกเฉินฉุกละหุก ในนั้นมีตัวแปรมากมาย สำเร็จได้หรือไม่ มีเพียงฟ้าที่รู้

แน่นอน ต่อให้เสิ่นเฉียวกับเปียนเหยียนเหมยช่วยคนออกมาไม่ได้

ถึงเวลาผู้ลี้หฺรเจียนเองก็ต้องเปิดฉากก่อกบฏล่วงหน้า เพราะทำให้อวีเหวินอวิน
รู้ตัวแล้ว แต่เช่นนั้นก็จะขัดต่อเจตนาเดิมที่พวกเขาเข้าวังช่วยคน

เพียงแต่เรื่องถึงขั้นนี้แล้ว ห่วงหน้าพะวงหลังก็เปล่าประโยชน์ เส้นเฉียว
กับเปียนเหยียนเหมยตามหลังสาวใช้ทั้งสอง ทะลุผ่านด่านหนักหลายชั้น เดินไป
ยังด่านกึ่งหนึ่งที่สองเฮาผู้ลี้หฺรอยู่ที่ละก้าว

ขุนนางพาพวกเขามาถึงปากประตูด่านกึ่งหนึ่ง ใบหน้าซำฮิมพลาง
กล่าวอย่างไม่รู้ร้อนรู้หนาว "สองเฮาอยู่ด้านในนี้เอง ก่อนทุกท่านเข้าไป กรุณา
เปิดสิ่งของที่นำมาด้วย องค์รักษ์ต้องตรวจดูสักรอบหนึ่ง"

ในความเป็นจริงหน้าประตูวังได้ตรวจสอบแล้ว ไม่เช่นนั้นพวกเขาคง
เข้าวังไม่ได้ แต่สองเต็กเลียตสองเฮาผู้ลี้หฺร ผู้ที่สังเกตเห็นในวังก็คอยซ้ำเติม
สถานที่ที่มีคนจึงมีเรื่องที่อยู่สูงกว่าเหยียบย่ำผู้ต่ำกว่า ไม่นับว่าแปลกใหม่

สาวใช้ทั้งสองเคยตามนางตุ๊กมาในวัง เห็นแล้วก้าวเข้าไปหนึ่งก้าว
ยัดถุงปักอันหนักอึ้งใส่มือขุนนาง "น้ำใจเล็กน้อย ให้ท่านขุนนางไว้ดื่มน้ำชา
โปรดอย่ารังเกียจหรือดูหมิ่น"

ขุนนางลูบผ่านเนื้อแพรววน มิใช่เงินตรา แต่เป็นจี้หยกที่มีค่ากว่าเงิน
รอยยิ้มจึงจริงใจขึ้นบ้าง และไม่เรียกองค์รักษ์ตรวจสอบแล้ว "สองเฮาคงรอจน
ร้อนพระทัยแล้ว พวกท่านรีบเข้าไปเถิด กล่าวจบก็ออกมา อย่าได้รั้งอยู่นาน"

สาวใช้รับคำหนึ่งเสียง ขอบคุนขุนนางแล้วจึงพาพวกเส้นเฉียวเข้าไป
ด้านใน

เมื่อสองเฮาได้ยื่นข่าวว่าสองเต็กทรงอนุญาตให้ครอบครัวตนเองเข้าวัง
เยี่ยมเยียน จึงพาน้องชายทั้งสองมานั่งรออยู่ที่ด่านหลักนานแล้ว

กล่าวตามหลักการ สองเฮาเป็นผู้นำหกด่านหนัก คิดจะให้คนในครอบครัว
เข้าวังหาจำเป็นต้องทูลสองเต็ก แต่หลังจากสมัยจั้นขนบธรรมเนียมแปลกสลาย
กฎระเบียบยุ่งเหยิง กระทั่งถึงอวีเหวินอวินยิ่งแหวกขนบ กลับตั้งสองเฮา
ห้าพระองค์พร้อมกัน โดยสองเฮาผู้ลี้หฺรมีตำแหน่งสูงที่สุด แต่นับจากโบราณ
มาไม่มีผู้ใดเคยพบเจอเรื่องเช่นนี้ แม้ว่าหฺลิวซงเองก็แต่งตั้งสองเฮาสี่พระองค์
แต่อย่างอวีเหวินอวินไม่มีผู้ใดเคยทำมาก่อน สองเฮาผู้ลี้หฺรมาจากตระกูล

ทรงอิทธิพล แม้ว่าภายนอกไม่เปิดเผย แต่ในใจไม่มีทางไม่รู้สักน้อยเนื้อต่ำใจ ถูกกักบริเวณติดต่อกันหลายวัน เมื่อนางได้พบเข้ารับใช้ของครอบครัว ขอบตาจึงแดงทันที

สาวใช้แสดงความเคารพแล้วกล่าว "นายท่านและนายหญิงคิดถึงสองเสากับคุณชายทั้งสองยิ่ง เตรียมเสื้อผ้าและของกินจำนวนหนึ่งมา โดยเฉพาะ สั่งให้พวกป่าวเข้าวังมาถวาย"

นางกล่าวไปพลาง ส่งสัญญาณมือไปพลาง

สองเสาเข้าใจทันที พาพวกเขาไปยังห้องด้านข้างของตำหนัก

"ด้านนอกมีคนดูอยู่ พุดคุยที่นี่ ด้านนอกก็จะไม่ได้ยิน เพียงพอที่จะเป็นความลับ ท่านพ่อท่านแม่คงมีคำพูดอะไรฝากพวกเจ้ามาบอกกระมัง"

สาวใช้มิได้กล่าวอะไรทั้งสิ้น หันข้างถอยออก ปรากฏคนที่ด้านหลัง

เดิมทีสองเสาเห็นพวกนางก้มศีรษะ สีชุดก็เหมือนกัน จึงหาได้สนใจมากไม่ ยามนี้พอทอดพระเนตรชัดๆ ก็รู้สึกผิดปกติทันที

ครอบครัวนางเหมือนไม่มีสาวใช้ที่สูงเพียงนี้กระมัง เหมือนจะสูงกว่าคนในวังของนางหนึ่งศีรษะกว่า

"พวกเจ้าคือ...?"

เปียนเหยียนเหมยไม่มีความคิดพูดพล่าม จึงแนะนำสถานะของตนเอง กับเส้นเจียวอย่างเรียบง่าย จากนั้นจึงถ่ายทอดแผนการต่อสองเสาอย่างรวดเร็ว

สองเสาเผยสีพระพักตร์ลำบากพระทัย "เช่นนั้นอันตรายเกินไป มีบางอย่างที่เราเจ้าไม่รู้ ได้ชื่อเสียถึงแม้ออกจากวังไปแล้ว แต่ศิษย์ของเขายังอยู่ในวัง สวดมนต์ให้สองได้ ทั้งยังมีคนของนิกายเหอฮวนอยู่ ตลอดทางนี้ยังต้องพาพวกเราไปด้วย เก่งว่าทั้งสองท่านจะความสามารถไม่ถึง ผิดพลาดเล็กน้อยก็จะคว้าน้ำเหลว"

พระองค์มิใช่คนในยุทธภพ ซ้ำยังแต่งเข้าวังหลายปี ต่อให้รู้จักนิกายส่วนเดียวกับเขาเสียยิ่งดู ก็ไม่ทรงทราบว่ารยุทธ์ของเส้นเจียวร้ายกาจเพียงใด

เปียนเหยียนเหมยเองก็ไม่ว่างมากความกับพระองค์ "พวกเรารับคำให้หวานจากสุขกั้วง หากไม่มีความมั่นใจก็ไม่มีทางเสี่ยงอันตราย"

สองเฮาผู้ลี้วหูยังมีความลังเล "แต่สาวใช้เหล่านี้อยู่กับข้ามาตลอด พวกเราไปครานี้ พวกนางต้องกลายเป็นที่ระบายนามเป็นแน่..."

เปียนเหยียนเหมยกล่าว "ได้ยินว่าพระองค์กับสองเฮาจุมีความสัมพันธ์ ยิ่งนัก พวกเราไปก่อนก้าวหนึ่ง แล้วให้สาวใช้ทั้งหลายไปหลบกับสองเฮา จูฮองเต๋สโน้ใจทางด้านพวกเรา คงไม่คิดไปไล่ตามสาวใช้ไม่กี่คนนั้น"

น้องชายสองเฮากลับจำเปียนเหยียนเหมยได้ ลูกขึ้นเดินไปข้างกายเขา เส้นเขียวกับเปียนเหยียนเหมยจึงอุ้มพวกเขาขึ้นมา สองเฮาเห็นแล้วจึงไม่มากความ รีบลุกขึ้นตามอยู่ด้านหลัง

แต่ในเวลานี้เอง สาวใช้คนสนิทของสองเฮาที่นอกประตูก็พลักระตุกเข้ามาอย่างเร่งรีบ กล่าวอย่างใจร้อน "แม่แล้ว สองเฮา ฝ่าบาทพาคนมาแล้ว!"

ร้อยวันพันปีฮองเต๋ไม่เคยมาสักครั้ง สองเฮาเองก็ตกตะลึง

อวีเหวินอวินมาครานี้ ข้างกายต้องมีอดผีมีอนิกายเหอฮวนหรือสำนักพุทธประภทชายชวาเป็นแน่ พวกเส้นเขียวคิดพาคนออกไปก็มีไ้เรื่องง่ายตายเพียงนั้นแล้ว

เปียนเหยียนเหมยกับเส้นเขียวสบตากันแวบหนึ่ง พลันเปลี่ยนแปลงแผนการเฉพาะหน้า

สองเฮารีบสั่งการให้น้องชายทั้งสองอย่าเผยแพร่ออกมา อวีเหวินอวินก็พาคนมาถึงแล้ว

อวีเหวินอวินอุปนิสัยประหลาดยิ่งนัก ความประหลาดนี้อาจเป็นเพราะถูกอดีตฮองเต๋ที่เข้มงวดยับยั้งนานแล้ว หลังได้อำนาจก็กระทำการต่างๆ อย่างมีอาจริบายได้โดยแท้จริง สองเฮาสกุลผู้ลี้วหูอุปนิสัยดียิ่งนัก กระทำการอย่างเป็นธรรม ดูแลชายาที่ถูกอวีเหวินอวินทารุณและลงโทษเหล่านั้น สิ่งที่ช่วยเหลือได้พระองค์ล้วนช่วยอีกแรงหนึ่ง มนุษย์สัมพันธ์ในวังดียิ่งนัก อดทนต่อคำด่าว่าของอวีเหวินอวินเจียบๆ ทำเหมือนเป็นเรื่องปกติ แต่ถึงแม้เป็นคนเช่นนี้ก็รับไม่ได้กับอารมณ์แปรปรวนของอวีเหวินอวิน เห็นได้ชัดว่าอุปนิสัยของฮองเต๋พระองค์นี้ยำแย่จนถึงขั้นโหดแล้ว มีตัวอย่างจากพวกอวีเหวินเหยียนผู้ลี้วหูเจียนแม้ไม่มีใจภกฏ แต่ก็ถูกพระองค์บีบจนใจภกฏพองพวดขึ้นมา

อวีเหวินอวินสละตำแหน่งให้อวีเหวินฉ่านผู้เป็นบุตรชาย เพื่อที่จะ
เสวยสุขโดยไม่ต้องถูกขุนนางทักทวน แต่กลับไม่เป็นไทซึ่งหวัง ซ้ายยังแต่งตัว
เองเป็นฮ่องเต้เทียนหยวน (สูงสุด) สำหรับขุนนางราชวงศ์โจวแล้ว เพิ่งเคยเห็น
เรื่องพิลึกเช่นนี้เป็นครั้งแรก กลุ่มคนแม่ปากไม่กล่าว แต่ในใจลอบกล่าวว่า
เหลวไหลอย่างยิ่ง

ยามปกติอวีเหวินอวินมาเยี่ยมสองเฮาน้อยยิ่งนัก พอพบนางก็เพียง
มาดำนางระบายอารมณ์วันนี้สีพระพักตร์กลับดีเป็นพิเศษ ซ้ายยังพกวารอยยิ้ม
ทำที่เบิกบาน

สองเฮาออกไปต้อนรับด้านนอกประตูตำหนัก ซ้ายถูกอวีเหวินอวิน
จงพระหัตถ์เดินเข้ามา ถามน้องชายทั้งสองของสองเฮา "เหล่าน้องเขยน้อย
อยู่ในวังคงยังไม่คุ้นเคย?"

บุตรชายคนโตของผู้ลี้หฺวเจียนเฉื่อยช้าไม่กล่าวคำ บุตรชายคนรองกลับ
เฉลียวฉลาดอยู่บ้าง ดึงพี่ชายทำความเคารพ "ขอบคุณฝ่าบาทที่เป็นห่วง
พวกเราล้วนสบายดี"

อวีเหวินอวินแย้มพระโอษฐ์ ก่อนตรัส "วันนี้ผู้ยกวงส่งสิ่งของที่ดื้ออะไร
มาให้พวกเจ้า"

ขณะนั้นสายพระเนตรก็ไปตกอยู่บนร่างพวกเส้นเขียว

สองเฮาตรัส "ส่วนเป็นของกินกับเสื้อผ้าจำนวนหนึ่ง ไม่ควรค่าให้กล่าวถึง"

"วังหลวงไม่มีสิ่งใดบ้าง บิดาเจ้าเองก็เรื่องมากเหลือเกิน ยังจะให้คน
ส่งมาจากนอกวังโดยเฉพาะหรือคิดว่าข้าอยู่ในวังปฏิบัติต่อเจ้าอย่างไม่เป็นธรรม?"

สองเฮาริบัติตรัสว่า "ฝ่าบาทตรัสเกินไปแล้ว เพียงเพราะเหล่าน้องชาย
ล้วนพักอยู่ในวังกับข้า พวกเขาไม่เคยไกลบ้านตั้งแต่เด็ก บิดามารดาในบ้าน
รักลูกเป็นเรื่องปกติ ขอฝ่าบาทโปรดอย่าได้ว่ากล่าว"

"เจ้าใจร้อนอะไร ข้ามิได้บอกว่าไม่ได้ หากเป็นเช่นนั้นพวกเขาคงเข้าวัง
ไม่ได้แล้ว!" อวีเหวินอวินหัวเราะเบาๆ หนึ่งเสียง ตรัสต่อเส้นเขียว "เจ้า เกยหน้า
ขึ้นมา"

เส้นเขียวยอมมิอาจแสร้งไม่ได้ยิน

อวีเหวินอวินตรัส "เมื่อครู่ข้ารู้สึกว่ารูปโฉมเจ้าไม่เลว แม้สีผิวเข้มคล้ำเล็กน้อย แต่หากเลี้ยงดูอย่างดี อาจดูดีขึ้นได้!"

เส้นเอ็นความคิดไม่ถึงเลยว่าความปากเสียของเปียนเหยียนเหมยจะเป็นเรื่องจริง ตนเองถูกส่องแต่ก็ยาวพาราสิจริง!

แม้คิดเช่นนั้น แต่เขาก็ได้กล่าวคำใด บนหน้าแสวงเอียงอาย ถอยหลังหนึ่งก้าว ข้ายังก้มหน้าลง

สองเขารีบเดินหน้าเข้าไปหนึ่งก้าว แยมพระโอบุสตรัสต่อส่องได้ด้วยเสียงอ่อนโยน "ฝ่าบาทไม่มานานแล้ว ข้าเฝ้ารอทุกคืนวัน ไม่ถนัดนักกว่าจะได้พบพระองค์ในใจยินดียิ่ง มิทราบจะรังฝ่าบาทเสวยอาหารสักมื้อได้หรือไม่"

เมื่อครู่อวีเหวินอวินยังมีท่าที่อ่อนโยน ขณะต่อมาสีพระพักตร์กลับมืดครึ้ม "เจ้าเป็นใคร กล้าให้ข้ากินข้าวเป็นเพื่อนเจ้า ข้าเห็นเจ้าแล้วขบะเขยงใครจะรู้ว่าเจ้าจะวางยาพิษในอาหารของข้าหรือไม่!"

ข้อเสียด้านอารมณ์แปรปรวนของสองเต้ วันนี้เส้นเอ็นได้เห็นแล้วในที่สุด เปียนอู้อือแม่อุบัติสลับกลับไปกลับมา แต่ก็มิใช่เช่นนั้นเลย

อุบิสัยของเปียนอู้อือ คบรอบข้างยังเรียกได้ว่าเป็นผู้รุ่มร่าเลิคล้ำหยิ่งผยองไร้คู่เปรียบ แต่อวีเหวินอวินทำให้คนอื่นกล่าวอะไรได้เล่า หากมิได้มีฐานะเป็นสองเต้ เก่งกว่าคงถูกคนพันตะจนตายในทันใด

สองเขาตกใจคำพูดนี้จนพระพักตร์ถอดสี รีบคุกเข่าลงขอภัย

ในยามนี้เอง เปียนเหยียนเหมยกลับพลันขยับแล้ว

เขาโผพุ่งขึ้น กระโจนใส่อวีเหวินอวินด้วยสภาวะรวดเร็วรุนแรง!

ข้างกายอวีเหวินอวินย่อมมียอดฝีมือห้อมล้อม หลวงจีนหลายรูปเป็นตัวแทนสำนักพุทธ นอกจากนั้นยังมีชายหญิงหลายคนของนิกายเหอฮวน อวีเหวินอวินอาจรู้เช่นกันว่าตนเองถูกคนเกลียด ฉะนั้นจึงพยักยอดฝีมือเหล่านี้ อยู่ข้างกายตลอดสิบสองชั่วยาม หากมิใช่วันนี้หลวงจีนเสียยถึงไปขอพรให้ราชวงศ์ที่วัดชิงเหลียง พระองค์ต้องไม่ยอมให้หลวงจีนเสียยถึงออกห่างสักขณะเป็นแน่

เปียนเหยียนเหมยคำนวณได้ดียิ่งนัก ข้างกายอวีเหวินอวินแม้มียอดฝีมือ

มาก แต่ไม่มีสักคนที่เด่นล้ำ ยอดฝีมือระดับปรมาจารย์ยิ่งไม่ต้องกล่าวถึงเสียถึง ซางอิ่งสิง หยวนซิวซิวล้วนไม่อยู่ จีบโจรต้องจับหัวหน้าโจรก่อน ขอเพียงเขาจับอวีเหวินอวินเอาไว้ก่อน มีพระองค์อยู่ในมือ ย่อมสามารถช่วยพวกสองเขาออกไปได้อย่างเปิดเผย

เมื่อครูเขาบรรลุสัญญาณลับกับเส้นเขียวแล้ว เขารับหน้าที่จับอวีเหวินอวินเป็นตัวประกัน เส้นเขียวรับหน้าที่จัดการคนที่ขังกายสองเขา ไม่ให้พวกเขารบจนเปียนเหยียนเหมย

ขณะกล่าวก็สาปไปเสียแล้ว ตอนที่เปียนเหยียนเหมยเฝื่อนุ่นเอง ขังกายอวีเหวินอวินก็มีอีกคนหนึ่งท่าทางไม่เข้าไปกว่าเขา เรือนร่างรูปโหลเล็กน้อยก็มาขวางอยู่เบื้องหน้าอวีเหวินอวินทันที กระแสฝ่ามือลอยขึ้นพร้อมกับพลังปรารถนาตัดโถม อย่างแรกอ่อนแอ อย่างหลังแข็งแกร่ง ต่อเนื่องไร้สิ้นสุด ทำให้ผู้คนคาดเดาไม่ได้เลย

เดิมที่ฝ่ายตรงข้ามหมวดเครารกครึม ผมเผ้าบดบังใบหน้ากว่าครึ่ง แต่การลงมือนี้ ผมเผ้าหมวดเคราล้วนสะบัดขึ้นมา เส้นเขียวจึงจำสถานะของฝ่ายตรงข้ามได้แล้ว

หลวงจิ้นเสวียถึง!

เขามีได้ไปวัดชิงเหลียง แต่อยู่ขังกายอวีเหวินอวินตลอด!

หลวงจิ้นเสวียถึงเองก็อาจคาดเดาได้ว่าวันที่แปดเดือนสี่ ผู้ลี้หูเจียนจะฉวยโอกาสลงมือขณะเขาออกจากวัง ฉะนั้นจึงใช้อุบายล่อลวงออกจากถ้ำให้ผู้ลี้หูเจียนคว้าน้ำเหลว

ในขณะเดียวกัน ยอดฝีมือคนอื่นๆ ขังกายอวีเหวินอวินต่างก็ถูกไปหาเส้นเขียว

แม้กล่าวว่าอวีเหวินอวินเตรียมตัวไว้ก่อน แต่ก็ยังคงตกพระทัยจนต้องถอยหลังติดต่อกันหลายก้าว ตะโกนเสียงดังเรียกกองครึกซันนอกประตูเข้ามา "สังหาร! สังหารพวกเขา ฆ่าให้หมด!"

นอกจากเสวียถึงแล้ว ขังกายอวีเหวินอวินไม่มีบุคคลที่เด่นล้ำแต่อย่างใด เส้นเขียวให้พวกสองเขาถอยเข้าไปในตำหนัก ฝีมือเขาคนเดียวจะขวาง

กลุ่มคนไว้หาได้ยากเย็นไม่

แต่ทางด้านเปียนเหยียนเหมยกลับไม่มีทางเป็นคู่ต่อสู้ของเสวียถึงได้เด็ดขาด ถ้าหากเปียนเหยียนเหมยพ่ายแพ้ เส้นเชียวปลีกตัวไปรับมือเสวียถึงพวกของเขาก็จะไม่มีผู้ใดดูแล

หลวงจีนเสวียถึงเองก็คิดเช่นนั้น

แต่ในขณะที่ตนเองฟาดฝ่ามือนั้นออกไป สีหน้าเขาพลันแปรเปลี่ยนเล็กน้อย พบว่าตนเองผิดมหันต์!

เสวียถึงมิใช่คนโง่ เขาคาดเดาได้ว่าทางด้านผู้ลี้หวู่เจียนอาจจะฉวยโอกาสลงมือขณะที่เขาไม่อยู่ในวัง ฉะนั้นจึงให้คนปลอมตัวเป็นเขาไปวัดชิงเหลียง ตนเองอำพรางรูปร่างหน้าตาเล็กน้อย ยังคงอยู่ข้างกายอวีเหวินอวิน

ความคิดของเขาถูกต้อง ไม่ว่าผู้ลี้หวู่เจียนคิดก่อกบฏหรือคิดช่วยบุตรธิดา ขอเพียงเขาปกป้องอยู่ข้างกายอวีเหวินอวิน ก็เหมือนผนังทองแดงกำแพงเหล็ก คนธรรมดาที่เข้าไปใกล้อวีเหวินอวินมิได้ ขอเพียงอวีเหวินอวินอยู่ราชวงศ์โจวอยู่ ไม่จำเป็นต้องสนใจสิ่งอื่นใด

ขณะเปียนเหยียนเหมยโผล่พุ่งเปิดฉากเสวียถึงก็ตอบสนองรวดเร็วอย่างยิ่ง เขาสังเกตคนผู้นั้นนานแล้ว เพราะเป็นสาวใช้นางหนึ่งแต่รูปร่างสูงเกินไป อีกฝ่ายพุ่งไปคว้าอวีเหวินอวิน เขาเองก็ลงมือตาม แต่พอลงมือ จึงพบว่าตนเองปล่อยให้อีกหนึ่งคนด้านข้างหลุดรอดไป

ผู้นั้นมิใช่เส้นเชียว

ขณะเข้าวังมีสาวใช้สี่คน สองคนในนั้นคือเส้นเชียวกับเปียนเหยียนเหมยปลอมตัว คนหนึ่งเป็นสาวใช้ตัวจริงที่ผู้ลี้หวู่เจียนเลือกมา ฉลาดหลักแหลมรับมือกับสถานการณ์ได้ อีกคนหนึ่งเล่า...

คนผู้นั้นที่เหลือ โฉมหน้าธรรมดาสามัญ ขณะเข้าวังไม่กล่าวสักคำ ถ้อยสิ่งของเอาไว้ แม้เปียนเหยียนเหมยพูดคุยกับสองสาว เขาก็คล้ายกึ่งมนุษย์ล่องหน ไม่ต้องกล่าวถึงว่าสงวนท่าทีเพียงใด

แม้กระทั่งเหตุที่ย่องเจ้าจัดวางไว้ด้านนอกจวนสุขก็ถูกตบตา
ทว่าผู้ที่จุใจเสวียถึงคือ 'นาง'

เสวียถึงกับ 'นาง' คือศัตรูเก่าแก่ การประมือนี้เห็นเลยจะไม่รู้ว่าฝ่ายตรงข้ามคือใคร เขาพาตบไปยังเปียนเหยียนเหมยหนึ่งฝ่ามือทันที ซ้ายยังลงมือต่อสาวใช้นางนั้นอย่างเร่งร้อน ตะโกนเรียก "เยียนอู้อี!"

แต่เขาคิดไม่ถึงว่าชื่อเสียงบารมีของเยียนอู้อีจะลึกล้ำในใจผู้อื่นเช่นนี้แล้ว คนโดยรอบได้ยินสามพยางค์นี้ ล้วนอดมิได้ที่จะเผยสีหน้าตื่นตระหนก แม้กระทั่งท่าทางของลูกน้องก็ซาลงหลายจังหวะ

สาวใช้นางนั้นหัวเราะฮาๆ เป็นลุ่มเสียงของเยียนอู้อีดังคาด "เจ้าโง่ การแต่งกายชุดนี้ของเจ้าก็แปลกใหม่เช่นกัน ยึดครองข้าอยู่ตลอดไซ้หรือไม่ เจ้ากระเหี้ยนกระหือรือเช่นนี้ ข้าจะไม่ให้เจ้าสมปรารถนาได้อย่างไร มาเจอกับข้าสักตั้ง!"

เสียงแกรกๆ ดังขึ้นวูบหนึ่งจนทำให้หูชา แขนขาของ 'สาวใช้' พลันยืดยาวออกเล็กน้อยในช่วงขณะที่ปะทะฝ่ามือกับเสวียถึง เสื้อผ้าสาวใช้ชุดนั้นแน่นตึงขึ้นอย่างเห็นได้ชัดในทันที เคียงคู่กับเสียงกล่าวคำ

ด้วยเหตุนี้จะได้เห็นได้จากก่อนหน้านี้เยียนอู้อีบอกว่าตนเองไม่รู้วิชาย่อกระดูก นั่นคือคำพูดเหลวไหลอย่างสิ้นเชิง เขามีเพียงรู้ ทั้งยังฝึกปรือแล้วจนแทบลุลอยยิ่ง คนที่โอหังเหมือนเขา แม้ว่าฝึกวิทยายุทธสลายหลักหรือนอกرياتก็ต้องฝึกถึงขั้นที่คนธรรมดาเทียบไม่ติด

ส่วนหน้าตา นั้นย่อมมิใช่การตกแต่งจำพวกทาแป้งแต่มีขนาดเหมือนเส้นเดียวกับเปียนเหยียนเหมย แต่เป็นการสวมหน้ากากหนึ่งมนุษย์ชั้นหนึ่งจริงๆ หนึ่งมนุษย์นั้นเดิมเยียนอู้อีค้นมาจากบนร่างฮั่วซีจิง ตามหลักการ 'ได้เปรียบไม่เอาเปรียบคือตัวโง่' หลังเส้นเชียวสังหารฮั่วซีจิงในตอนแรก เดิมเขาคิดให้เส้นเชียว แต่จะเป็นจะตายเส้นเชียวก็ไม่ยอม จึงจำต้องสวมบนหน้าตนเองด้วยความเสียตาย เมื่อรวมกับวิชาย่อกระดูกก็กลายเป็นอีกคนหนึ่ง ไม่ว่าผู้ใดก็จำไม่ได้

มีเยียนอู้อีสกัดเสวียถึงเอาไว้ เปียนเหยียนเหมยจึงพุ่งไปหาอวีเหวินอวิน แต่การตอบสนองของคนอื่นๆ ข้างกายอวีเหวินอวินก็ได้เชื้อง้ำ คิษย์สองคนของเสวียถึง เหลียนเซิงเหลียนเมี่ยเข้าประมือทันที มีคนมองออกว่าครานี้

พวกเส้นเชียวเข้าวังเพื่อช่วยคน จึงพุ่งไปหาพวกสองเฮา คิดฉวยโอกาสจับพวกสองเฮาเอาไว้ ค่อยคุกคามให้พวกเส้นเชียวมึนงงบ้าง

คนเหล่านี้เห็นเส้นเชียวเป็นลูกพลับอ่อน เส้นเชียวยอมสอนให้พวกเขาเป็นคนใหม่ แม้มิได้פקกระปี่ปฐพีร่วมศึกเข้าวัง แต่ก็มิเป็นอุปสรรคต่อการลงมือของเขา ตอนนี้ใช้หนึ่งด้านห้า ฝ่ายประตูที่ผ่านไปยังตำหนักจนหยดน้ำมีอาจซึมผ่าน คนอื่นอย่าได้คิดเข้าไป

แต่ยอดฝีมือห้าคนนี้ยังมีคนของนิยายเหอฮวนและมีคนของเสวียถึงวรยุทธ์เรียกได้ว่าชั้นหนึ่ง หาได้จับมือง่ายไม่ พวกเขาอยู่ข้างกายสองเต้านานแล้ว ย่อมเรียนรู้ดูบายลับไม่น้อย ไม่พ้นใช้ยาพิษและอาวุธลับอาบพิษในการประมือ แม้เส้นเชียวไม่มีทางถูกโค่นล้มด้วยเหตุนี้ แต่กลับถูกรบกวนได้เล็กน้อยจริง ไม่สามารถโค่นล้มคนทั้งห้าได้ในชั่วขณะ

เสวียถึงสมเป็นยอดฝีมือระดับปรมาจารย์ที่มีชื่อนานแล้ว แม้ว่าหยวนจื่อเตียวจัดเขาอยู่หลังเยียนอู้อีก็ไม่ใช่ปัญหาต่อความลึกลับด้านวรยุทธ์ของเขา สภาวะวรยุทธ์ของพวกเขาฝึกปรือจนสมบูรณ์เฝ้าพร่องนานแล้ว เยียนอู้อีคิดจับเขาในคราวเดียวคือสิ่งที่เป็นไปได้ยาก ต่างฝ่ายได้แต่แสวงหาช่องโหว่ของฝ่ายตรงข้ามในการประมือ

เมื่อเห็นว่าเจตนาหมายลงมือต่ออวีเหวินอวินแต่เดิมของเยียนเหยียนเหมยถูกเปลี่ยนเชิงและเปลี่ยนเมื่อยสัปดาห์ ทั้งสองฝ่ายล้วนเป็นศิษย์ของยอดฝีมือระดับปรมาจารย์ อีกทั้งเปลี่ยนเชิงเปลี่ยนเมื่อยยังมีการประสานงานระหว่างกัน อย่างยอดเยี่ยม เยียนเหยียนเหมยยังคงทำอะไรพวกเขาไม่ได้ในจับพลันทันใด เส้นเชียวซึ่งนำหนักสถานการณ์ไม่นานก็ตัดสินใจได้แล้ว

เขามิได้เฝ้าปากประตูตำหนักอีก แต่หันกายเฝ้าไปยังอวีเหวินอวินที่กำลังลอบหลบหนี

ยามนี้ความเคลื่อนไหวที่นี้น่ากองทหารองครักษ์นอกประตูมาแล้ว คนเหล่านั้นมือถืออาวุธบุกเข้ามา กลับถูกกระแสฝ่ามือเยียนเหยียนเหมยกวาดขวาง ล้มระเนระนาดออกไปไม่น้อย

อวีเหวินอวินกระทำการเหลวไหลกับชีวิตผู้อื่น แต่กับชีวิตตนเองนั้นรัก

คราวก่อนเขาอาศัยความขัดแย้งของไต้หวันชนานและอินโดนีเซีย
 ลอบทำให้พรรคลิ่วเหอวิาทภายใน สุดท้ายปิดฉากด้วยไต้หวันชนานถูกพิษ
 จนตาย อินโดนีเซียก็สืบทอดตำแหน่งประมุขพรรค แต่นางสืบทอดตำแหน่งได้
 ไม่ถึงครึ่งเดือน หัวหน้าสาขาหลายคนก็ได้หลักฐานว่านางลอบไปมาหาสู่สมคบคิด
 กับชาวทูเจวีย หัวหน้าสาขาทั้งหลายจึงร่วมมือกันขับอินโดนีเซียลงจากตำแหน่ง

ประชุม พรรคพลังเพื่อสันติภาพถูกหัวหน้าสาขาทั้งหลายแบ่งแยกพรรคพลังเพื่อ
แตกเป็นเสี่ยงๆ กลายเป็นเรื่องใหญ่เรื่องหนึ่งในยุทธภพขณะจัดงานชุมนุม
ประลองกระบี่

หัวหน้าสาขาเหล่านี้คืออาศัยอิทธิพลกิจการทางเหนือของนิกายส่วนเยวีย มาเพิ่มน้ำหนักให้ตนเอง นิกายส่วนเยวียเองก็ต้องการอาศัยความได้เปรียบ ในการคุ้มกันชนสงฆ์ทางน้ำของพรรคลิวเหอมาขยายกิจการ ต่างฝ่ายต่าง ร่วมมือกันจนเหมือนปลาได้น้ำ ตั้งแต่ต้นจนจบเรื่องนี้ไม่เคยปรากฏชื่อของ นิกายส่วนเยวีย แต่นิกายส่วนเยวียได้รับผลประโยชน์เท่าใดจากในพรรค ลิวเหอที่แตกแยก มีเพียงตัวเขียนผู้ชื่อเองที่รู้

ห้าคนที่ลืมนัดเจียนอุ๊ชื่อในวันนั้น ก่อกวนหลังส่วนปรับตัวตามสถานการณ์เอาไว้เจียนอุ๊ชื่ออย่างรู้จังหวะเข้ายังรวมมือกับเขา ทั้งผลประโยชน์ไม่น้อยเหมือนกันนี่ จึงทำให้เจียนอุ๊ชื่อปล่อยให้ไปชั่วคราวในช่วงนี้

ตัวเนวินยังไม่จำเป็นต้องกล่าวถึง เพราะหัดมีอาจารย์ที่ติ เจียนอุ๊ชื่อจึงไม่คิดจะต้องเขาชั่วคราว ส่วนอ๊วไอนั้นเจียนอุ๊ชื่อเตรียมเหลือไว้ให้เล่นเฉียวจัดการ

จึงยังมิได้จะต้องเช่นกัน เหลือได้เจียนซานกับเสวียถึง ได้เจียนซานถูกเจียนอุ๊ชื่อจัดการจนไม่เหลือชีวิตแล้ว เสวียถึงวันนี้ได้พบพานกันนับว่าหมดทางหนี

หลวงจีนสวี่ถึงถูกเยียนอุ๊ที่อึ้งเอาไว้มิสามารถปลื้กตัวไปช่วยสองเต
ได้อีก แลเห็นอวีเหวินอิณถูกเส้นเดี่ยวจับเอาไว้มิในใจลอบอุทานหนึ่งเสียง
แล้งจึงตั้งใจประม้อมกับเยียนอุ๊ที่อึ้งอย่างแน่วแน่มิเสียสมาธิสนใจรบข้างอีก

คนอย่างพวกตัวเหวินยางและอวิไฉ่ แม้รวยร่ำรวยสูงส่ง แต่เรื่องที่ดีในใจ ก็มีมากเหลือเกิน หากเผชิญสถานการณ์เช่นนี้ย่อมเสียสมาธิจนพ่ายแพ้อย่าง ยากที่จะเลียง แต่อย่างไรเสียถึงก็เป็นหลวงจีนสำนักพุทธแห่งยุค เขาออกจาก นิภายเทียนโถมาตั้งสำนักเองโดยที่ไม่พึ่งพาอำนาจนิภายเดิมได้ ชั่วยังได้รับ การแต่งตั้งเป็นราชครูมิใช่คนที่จัดการได้ง่ายดายอย่างแน่นอน ฉะนั้นเมื่อเขา เห็นตนเองช่วยอวิไฉ่เหวินอวิไฉ่ไม่ได้ จึงถือโอกาสไม่สนใจอีกเลย การตัดสินใจนี้ แม้กระทั่งเยียนอู่ซื่อก็มีอาจไม่ชื่นชมสามส่วน

"เจ้าโหล่น อวีเหวินอวินไม่มีลักษณะของฮ่องเต้ ข้าไม่เชื่อว่าตัวเจ้าดูไม่ออก เจ้าตั้งใจช่วยเหลืออยู่ข้างพระองค์ ในความเป็นจริงคือคิดทำนองคลองธรรม สำนึกพุทธของพวกเจ้ามุ่งเน้นเรื่องกงเกวียนกำเกวียนที่สุดมิใช่หรือ เจ้าช่วยใจทำชั่วเช่นนี้ไม่กลัวตนเองถูกรรรมตามสนอง?"

ทางหนึ่งประมือ ทางหนึ่งเยียนอุ๊ซื่อยังไม่ลืมใช้คำพูดกระตุ้นเขา

เสวียถึงกลับไม่สนใจสักระยะ ประมือกับเยียนอุ๊ซื่อหลายกระบวนทั้งสองฝ่าย หุดคลุมปลิวพลั่วอยู่กลางอากาศ พลังปราณแผ่ซ่าน สถานการณ์ต่อสู้ยิ่งใหญ่ ตระการตากว่าการต่อสู้ทุกสนาม แม้เหล่าองค์กรก็มองเห็นฮ่องเต้ถูกจับตัวไว้ ก็อดมิได้ที่จะมองดูทางพวกเสวียถึงหลายแวบ

ด้านเส้นเขียวจับกุมฮ่องเต้เอาไว้ ไม่มีผู้ใดกล้าหันหันพลันแล่น แม้กระทั่งทหารรักษาพระองค์ในวังที่อำนาจเปี่ยมล้นเมื่อครู่ก็ถอนธงรบแล้ว

เส้นเขียวทางหนึ่งพาฮ่องเต้ถอยออกจากตาด่านกึ่งหนึ่ง ทางหนึ่งให้สาวใช้พาพวกฮองเฮาออกมา

ขอเพียงพาคนออกไปอย่างปลอดภัย เป้าหมายในครั้งนี้ก็นับว่าสมบูรณ์แล้ว

ใครจะไปรู้ว่าผ่านไปครู่หนึ่ง ฮองเฮาเจ้เจ้งน้อยชายออกมา กลับมีเพียงคนเดียว

เส้นเขียวหน้าใจ

ไม่รอเขาซักถาม ฮองเฮาก็ตรัสอย่างเร่งร้อน "เมื่อครู่มีคนทะลวงหน้าต่างเข้ามา จับน้องรองไปแล้ว!"

ถ้าหากต้องการตัวประกันเพื่อบีบบังคับให้เส้นเขียวปล่อยฮ่องเต้ก็ไม่ใช่ความจำเป็นต้องลักพาตัวคนไป เห็นได้ว่ามีอีกเป้าหมายในการลักพาตัวคนมิใช่เพื่อช่วยฮ่องเต้

สถานการณ์ในตอนนี เส้นเขียวต้องครุ่นคิดอย่างหนัก เขามีได้ถามมากต่อให้พวกฮองเฮามาอยู่ข้างกายตนเอง

อวีเหวินอวินแม้จำต้องยอมประนีประนอมชั่วคราวเพราะรักตัวกลัวตาย แต่พระองค์ยังคงจ้องฮ่องเฮาเอาไว้ ฮองพระเนตรแทบพ่นไฟออกมา

"เจ้ามันนางแพศยา ข้ารู้อยู่แล้วว่าเจ้ามิใช่คนดีอะไร หากรู้แต่แรกว่าเจ้ากินข้าในขายข้างนอก* เช่นนี้ ข้าควรถอดถอนตำแหน่งสองเฮาของเจ้าก่อนค่อยให้ชายฉกรรจ์หลายสิบคนกระทำเจ้า..."

คำพูดสกปรกชุดใหญ่สำรอกออกมาจากพระโอรสผู้สูงศักดิ์ เส้นเอ็นหว้างจนรำคาญใจ จึงออกแรงที่แขนพลางกล่าว "บัดนี้ชีวิตฝ่าบาทจะรักษาไว้หรือไม่อยู่แล้ว ยังมีเวลาว่างตาคนอื่น เหล่าๆ บ้างเถิด!"

อวีเหวินอวินถูกรัดพระศอจนสีพระพักตร์แดงก่ำ "จะ...เจ้าวรยุทธ์สูงส่งเช่นนี้ ไยต้องช่วยผู้ลี้หูลี้เจียนโจรกบฏพรรค์นั้น หากเจ้าเข้าร่วมกับข้า ข้าจะแต่งตั้งเจ้าเป็นราชครูเป็นเช่นไร"

เมื่อเห็นเส้นเอ็นไม่สะทกสะท้าน พระองค์ยังเพิ่มน้ำหนัก

"พระราชนัดดาตำแหน่งองค์ให้เจ้า ร่ำรวยไร้เทียบเทียม!"

เส้นเอ็นหว้างจึงกล่าวว่า "ฝ่าบาทหวังให้ข้าออกแรงขึ้นอีกกี่หรือไม?"

อวีเหวินอวินถูกรัดพระศอจนพระเนตรเหลือก ไม่ส่งเสียงแล้ว

มีสองเต้าอยู่ในมือ ย่อมราบรื่นไร้อุปสรรคตลอดทาง ด้านนอกประตูวังมีคนของผู้ลี้หูลี้เจียนรอกอยู่ก่อนแล้ว พวกสองเฮามองเห็นบิดาต่างซาบซึ้งจนไม่เป็นตัวเอง โดยเฉพาะสองเฮาที่น้ำตาอุ่นร้อนคลอเบ้า กระโจนเข้าในอ้อมอกบิดาร้องไห้ออกมา

สองเฮามาจากตระกูลสูงศักดิ์ ในปีนั้นอวีเหวินยงหมั่นหมายนางเป็นภรรยาให้บุตรชาย และเล็งเห็นว่านางอ่อนโยนเป็นกุลสตรี เพียงพอที่จะรับภาระหนักก็ได้ สองเฮาผู้ลี้หูลี้เองก็ไม่ทำให้ผิดหวังจริงๆ ตั้งแต่เป็นชายมาก็ทำหน้าที่ทุกอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง พยายามจัดการเรื่องภายในให้อวีเหวินอวิน ใครจะไปรู้ว่าชาติก่อนตนเองไม่บำเพ็ญกุศล ทำให้ประสบพบเจอสามี่เช่นนี้ ตอนเป็นองค์ชายรัชทายาทชื่อสัตย์เสียเปรียบ ตอนเป็นสองเต้าค่อยเปิดเผยธาตุแท้ทั้งหมด ภายในเป็นคนเหลวไหลอย่างไรก็แสดงออกมาอย่างนั้น มีเพียงการบ้านการเมืองเหลวแหลก แม้กระทั่งตำหนักในก็ตั้งสองเฮาห้าพระองค์ ข้ายังลบหลู่ดูหมิ่นสองเฮาผู้ลี้หูลี้ไม่เว้นวัน สองเฮาผู้ลี้หูลี้ได้รับ

* กินข้าในขายข้างนอก เป็นสำนวน หมายถึงคนที่เอาความลับหรือเรื่องภายในไปบอกกล่าวแก่คนนอก ตรงกับสำนวนไทยที่ว่า "เกสือเป็นหนอน"

ความไม่เป็นธรรมนานเพียงนี้ เป็นคนอื่นคงรับไม่ได้หมดความอดทนไปก่อนหน้านี้นี้แล้ว

กองกำลังกลุ่มใหญ่ของผู้ลี้หฺวเจียนวางกำลังทหารอยู่นอกวังนานแล้วเช่นกัน ผู้รบกับกองทหารองครักษ์ครู่หนึ่ง พออวีเหวินอวินเผยพระพักตร์ทั้งสองฝ่ายก็ไม่ต้องสู้กันอีก แพ้ชนะตัดสินแล้ว

แต่บนหน้าเส้นเขียวกลับไม่ปรากฏความปิติยินดีสักนิด เขากล่าวกับผู้ลี้หฺวเจียนว่า "เมื่อครู่ข้าละเลยชั่วขณะทำให้บุตรชายท่านถูกคนลักพาตัวไปตอนนี้ย่อมต้องช่วยสู้กั้วกงค้นหากลับมา"

ผู้ลี้หฺวเจียนกลับปลอบใจเขา "เป็นตายมีลิขิต ท่านนักพรตพยายามแล้ว แม้ว่าไม่มีเหตุสุดวิสัยอะไร ก็เป็นเพราะบุตรชายของข้าถูกสวรค์ลิขิตเอาไว้ เช่นนี้โทษคนรอบข้างไม่ได้ หากไม่มีท่านนักพรต ประมุขเยียนและเปียนต้าฟูช่วยเหลือสุดความสามารถ วันนี้ข้าก็มิอาจได้พบบุตรธิดา"

ทางด้านเยียนอู้อีกกับเสวียถึงกำลังต่อสู้อย่างเข้มข้น จมอยู่ในความคิดของตนเองแล้ว ไม่มีเวลาวางสนใจสิ่งรอบข้าง แผ่นกระเบื้องเคลือบบนหลังคาตำหนักชิงหิงแตกร้าวระเบิดออกเสียงดังสนั่น เศษเสี้ยวแตกกระจายเป็นระยะ เพราะถูกพลังปราณของคนทั้งสองชักนำถึงชั้นโอบล้อมทั้งสองไว้เป็นวงวางๆ แม้ว่ายอดฝีมือวังหลวงกระจายตัวอยู่ทั่วทุกแห่ง แต่เผชิญหน้าสถานการณ์สู้รบของยอดฝีมือระดับปรมาจารย์แห่งยุคทั้งสองก็ได้แต่มุงดูอยู่ไกลๆ

ทางด้านผู้ลี้หฺวเจียนนำกองกำลังควบคุมโอรสสวรค์สังการขุนนางไม่นานก็ทำให้สถานการณ์ผ่อนคลายในวังสงบลงได้ เส้นเขียวกับเปียนเหยียนเหมยเสาะหาเบาะแสบุตรคนรองของผู้ลี้หฺวเจียนทั่วทุกแห่งในวัง

นับจากวันที่ 'เสิ่นเฉียว' จากฉางอันมาเมื่อครั้งฮ่องเต้โจวสวรรคต
วันเวลาผันผ่าน เรื่องราวมากมายไหลเรื่อยราวสายน้ำ
จนเมื่อ 'เยียนอู๋ซือ' ได้รับความหมายขอความช่วยเหลือฉบับหนึ่ง
ระหว่างที่กำลังดูแลเสิ่นเฉียวซึ่งยังคงบาดเจ็บจากการประมือกับยอดฝีมือชาวทูเจวี่
เนื้อความในจดหมายกล่าวถึงฮ่องเต้ปัจจุบัน ฮองเฮา และกลุ่มอิทธิพลหลากหลาย
ดูเหมือนว่า... ฉางอันกำลังจะต้องก้าวเข้าสู่การเปลี่ยนแปลงครั้ง
เมื่อ 'ผู้ลี้ภัยจีน' ถูกบังคับจนมีทางเลือกทางใด
นอกเสียจากกำจัดต้นเหตุของปัญหานั้นให้สิ้นซาก

ทดลองอ่าน

everY

ISBN 978-616-06-2759-2

9 786160 627592

ราคา 279 บาท

ฉบับปรับปรุงเนื้อหา